

MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA (MxI)
INSTAURACIÓ DE LA REPÚBLICA CATALANA
FULL DE RUTA

1

ÍNDEX

1. QUI SOM

2. D'ON VENIM

3. ON SOM

4. BASES PER ACTUALITZAR L'ESTRATÈGIA

4.1. Visió

4.2. Missió

5. PUNT DE PARTIDA

5.1. Amenaces

5.2. Oportunitats

5.3. Febleses

5.4. Fortaleses

6. OBJECTIUS

7. ELS ACTORS

7.1. Societat civil, la gent organitzada

7.2. Consell de la República

7.3. Organitzacions polítiques

8. EL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA

9. FRONTS D'ACTUACIÓ I PROJECTES

9.1. Front polític.

9.2. Front social.

9.3. Front institucional.

9.4. Front internacional.

9.5. Front lingüístic i cultural.

9.6. Front econòmic.

10. FASES

10.1. Fase 1. Reagrupament de forces

10.2. Fase 2. Crear les condicions adequades

10.3. Fase 3. Desenllaç

10.4. Fase 4. Constituent

11. METODOLOGIA

12. ESCENARIS

12.1. Moció de confiança al President del Govern de la Generalitat

12.2. Tancament dels treballs de la "taula de diàleg"

12.3. Sentència dels tribunals de justícia internacionals

12.4. Repressió i violència per part de l'Estat Espanyol

12.5 Manca d'acord dels partits independentistes sobre la candidatura cívica

ANNEX 1

Model de fitxa de projectes

ANNEX 2

Gràfic resum del Full de Ruta

ANNEX 3

Subprojecte d'Iniciativa legislativa Popular sobre el sistema electoral de la República Catalana

2	1. QUI SOM
3	Els membres del Moviment per la Independència (Mxl) som totes les persones que, dins i fora de Catalunya, treballem per la instauració efectiva, al més aviat possible, de la República catalana en territori català. L'Mxl va néixer fa tretze anys, a partir d'un procés participatiu que va aplegar inicialment a quaranta persones representatives de l'independentisme històric, membres de les forces polítiques i dels moviments socials clarament independentistes o identificats únicament com a catalanistes i que, amb més o menys convenciment, defensaven el dret d'autodeterminació del poble català.
4	El mapa polític i social de Catalunya ha canviat més en aquests tretze anys que en els trenta-quatre anteriors transcorreguts des de la mort del dictador, però l'independentisme encara no ha esdevingut suficientment hegemònic, probablement perquè no ha sabut situar el debat en el camp de les raons socials, econòmiques, polítiques, històriques, culturals, identitàries, lingüístiques, ambientals... que feien, i fan, indispensable la construcció d'un Estat propi per defensar i millorar les condicions de vida de la ciutadania del nou Estat i els estàndards democràtics europeus. Cal reconèixer que l'independentisme no ha sabut convèncer encara la majoria de la població de la imprescindible necessitat de tenir un Estat propi i dels beneficis que la República catalana tindria per a tothom. Aquesta tasca és imprescindible per poder seguir avançant i per formular un nou procés sobre bases més sòlides. Durant els cinc anys transcorreguts des del referèndum del primer d'octubre l'escenari polític i social ha canviat suficientment com per replantejar l'estratègia que l'Mxl ha de seguir per culminar el procés. Mai havíem arribat tant lluny ni tant a prop d'aconseguir l'objectiu final, però mai hem estat tant a prop de desaparèixer definitivament.
5	Si al 2009 l'Mxl ja va tenir en compte les causes i efectes de la gran crisi iniciada un any abans, ara és més que evident que la globalització, tal com s'està imposant, és la més gran de les amenaces per les comunitats nacionals que no disposen d'un Estat propi per defensar-se o, com en el nostre cas, quan l'estat al que pertanyen és el primer interessat en fer-les desaparèixer o subjugar-les definitivament.
6	Al marge del gravíssim espoli econòmic, generalitzat, que pateixen tots els països de la nació catalana, la globalització, basada en l'homogeneïtzació econòmica i, com a primera necessitat més que conseqüència, en la lingüística i cultural, fa que el projecte independentista comenci per identificar clarament l'adversari contra el que ha de lluitar -la globalització impulsada pels grans poders financers- i de la que els actuals estats i els seus poders polítics, judicials, militars i policíacs, només en són els braços executors. L'alternativa, en aquest escenari, és decidir entre construir un nou estat que s'incorpori a aquesta dinàmica global o ser el precursor d'un nou tipus d'estat que respongui a uns valors que es contraposen als dels estats actuals, nascuts a partir de la revolució francesa i americana. Uns nous valors a afegir als els de la "Llibertat, igualtat i fraternitat" com són "equitat, drets humans, solidaritat, proximitat, sostenibilitat, noviolència i harmonia" que situïn al mateix nivell els dos principals subjectes polítics, la humanitat i el planeta Terra, amb l'objectiu de garantir la supervivència i una vida digna de l'espècie humana en aquest planeta.
7	Per a posar en marxa aquesta segona etapa del Moviment per la Independència (Mxl), un nombre significatiu de persones, representatives de la majoria d'organitzacions polítiques i socials que han estat protagonistes d'aquests dotze anys de lluita per la independència, hem debatut un primer document de treball, amb l'objectiu de disposar d'una proposta de Full de Ruta i d'un manifest per convocar la segona Conferència Nacional per l'Estat propi, a celebrar a partir de l'1 d'octubre de 2022 i durant un termini de tres mesos, podran participar en el debat i aprovació del Full de ruta per la instauració de la República catalana.
8	La proposta de Full de Ruta per aquesta segona etapa del procés d'independència, que es desenvolupa a continuació, parteix d'una anàlisi acurada d'on venim i d'on som, realment, com a moviment per la independència, de quines són les forces i eines fora de l'abast de l'Estat espanyol -o difícilment controlables- amb les que comptem i, sobretot, de com hem d'anar creant les condicions per generar un moment òptim i saber-lo aprofitar per fer el pas decisiu.

9	2. D'ON VENIM
10	El moviment per la independència de Catalunya va néixer, amb tota seguretat, l'endemà d'aquell 11 de setembre de 1714, amb la caiguda de Barcelona davant les tropes borbòniques, espanyoles i franceses. Des de llavors, només la repressió constant, que ha pres formes molt diferents en funció de la situació política de cada època, i les polítiques d'assimilació lingüística, cultural i d'extracció econòmica d'ambdós estats, fonamentades en accions perfectament planificades, han impedit que aquest moviment tingués la força necessària per culminar el seu objectiu.
11	Durant aquests més de 300 anys, el sistema polític dominant a Espanya ha estat la monarquia absolutista o dictadures militars, i només excepcionalment durant els períodes més oberts democràticament, sota sistema republicà o, actualment, amb una monarquia maquillada de parlamentària a la Constitució del 78, el moviment independentista ha pogut fer-se més present, i créixer i reclamar la llibertat que li pertoca com a nació. No és estrany que hagi estat durant l'actual etapa "democràtica", la més llarga d'aquests més de tres segles, que el moviment per la independència hagi pogut expressar el seu suport social i electoral més alt de la seva història i exigir el seu dret a ser un Estat lliure i sobirà. Un moviment de fons com aquest ha necessitat un període llarg de maduració alhora que trobar les condicions adequades per convertir en creïble, a part de d'absolutament necessària, la possibilitat de constituir un Estat propi, independent, en forma de República.
12	El setembre de 2009, a Arenys de Munt, amb la primera de les 554 consultes celebrades arreu del país, va néixer l'actual Moviment per la Independència (MxI), un moviment que va ampliar-se amb la mobilització general (10/07/2010) contra la sentència del Tribunal Constitucional sobre el nou estatut d'autonomia, propiciant la decantació de bona part del sector federalista cap a l'independentisme, i va prendre forma en la I Conferència Nacional per l'Estat propi, al Palau de Congressos de Montjuic, de Barcelona (30/04/2011), on es va posar en marxa la creació de l'ANC, fundada el 10/03/2012 al Palau Sant Jordi, també a Barcelona. La ràpida acumulació de forces dels primers anys de l'actual procés d'independència (2009-2014) i l'existència d'una estratègia perfectament dissenyada per portar la iniciativa i forçar l'Estat espanyol a anar a remolc, va portar a la celebració de la Consulta del 9N (2014) que havia de completar-se amb unes eleccions plebiscitàries immediates que portessin a la constitució de la República Catalana i a iniciar el procés de secessió de l'Estat espanyol. No va ser possible perquè els partits polítics independentistes van ser incapaços d'entendre l'abast del moment històric que s'havia creat, van posposar la celebració de les eleccions fins al setembre de 2015 i van desfigurar-ne el caràcter plebiscitari que havien de tenir. El moviment per la independència havia perdut la seva primera gran oportunitat i potser la millor, perquè aquell primer avís (consulta 9N) i els mesos perduts van ajudar l'Estat espanyol a copsar l'abast del projecte i a construir la seva estratègia, basada en la repressió de sempre i en aprofundir les debilitats del mateix moviment independentista, especialment la divisió entre els seus partits polítics.
13	Les eleccions del setembre de 2015 i, sobretot, la gestió dels primers mesos previs a la configuració del nou govern, van representar la primera mostra pública d'aquella divisió política i, per damunt de tot, van posar en evidència que no existia l'estratègia adequada per als nous escenaris que s'estaven obrint, amb els aparells de l'Estat centrats en la desarticulació del moviment independentista, amb tots els mitjans possibles, ja fos des del front polític, el judicial i l'econòmic, encara que fos tensant les eines democràtiques o legals fins al límit, o des de les clavegueres de l'Estat.
14	El canvi sobtat del President Mas pel President Puigdemont va comportar la reconstrucció a correcció de l'estratègia independentista, amb la perspectiva de celebrar un referèndum d'autodeterminació en un termini màxim de 18 mesos i, si el resultat era favorable, proclamar la República Catalana. L'Estat va intensificar i endurir les seves accions per a impedir la celebració del referèndum, arribant al punt de no fer res per evitar -i potser, fins i tot, a permetre i afavorir- l'atemptat terrorista del 17 d'agost. En no aconseguir-ho, l'Estat va optar per la repressió el mateix dia 1-O per, almenys, assegurar que la jornada electoral no es desenvolupés amb normalitat i, com

	<p>a conseqüència, deslegitimar el seu resultat. I ho va aconseguir malgrat el gran desgast polític -a nivell internacional i en relació a la població catalana, en general- que va comportar la brutal actuació dels seus cossos policíacs. La gran reacció popular del 3 d'octubre va ser novament desaprovechada per fer el pas endavant necessari i portar la desconexió fins al límit. Després van venir les sessions del 10 i del 27 d'octubre al Parlament, amb la proclamació formal de la República Catalana, però escollint el camí del sotmetiment a l'Estat, per la via de l'exili o de la presó, i abandonant la possibilitat de convocar unes eleccions anticipades per convertir-les en plebiscitàries.</p>
15	<p>Com va passar després del 9N de 2014, l'enfrontament entre els partits polítics independentistes va tallar de soc-arrel el procés d'independència que, després de l'1-O, només tenia una sortida: arribar fins al final de la confrontació amb l'Estat per instaurar la República Catalana. Molt probablement, el preu a pagar hauria estat alt. Tot i que l'ANC s'havia preparat per aquesta situació, els líders d'aquell moment van decidir no activar els dispositius construïts durant els darrers anys. Avui, quatre anys després, tot fa pensar que els diferents plans repetidament esmentats pel Govern de la Generalitat per cobrir tots els escenaris previsibles, o eren fum o van pecar d'ingenuïtat i no contemplaven l'escenari de repressió que es va produir, o no es va voler assumir la responsabilitat d'executar-los. En qualsevol cas, la desunió de sempre entre els tres partits independentistes parlamentaris és la principal causa de la situació. Més de deu anys de procés independentista han posat en evidència que els partits polítics són la baula més feble, i sovint, el fre i l'obstacle, del moviment independentista.</p>
16	<p>L'etapa posterior a la proclamació formal de la República Catalana ha estat presidida per la intervenció de l'autonomia catalana per part del Govern espanyol, primer de forma directa amb l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola i després de forma indirecta amb mesures de control judicial i, fonamentalment, econòmic que, sovint, són l'expressió d'un minuciós control polític. Les eleccions del 21D (2017) van representar un primer intent de desbancar l'independentisme del Govern de la Generalitat, que va ser frustrat gràcies a la gran resposta del pilar fonamental del moviment independentista: la gent, la ciutadania. Amb la participació més alta de la història, les forces polítiques independentistes van guanyar les eleccions i van formar govern, però van demostrar, una vegada més, que només els unia un principi: ocupar tots els espais de poder, encara que només fos per impedir que ho fessin les forces d'obediència espanyola. La lluita fratricida per resultar la força hegemònica dins l'independentisme, que tant ha marcat i condicionat tot el procés, va impedir l'elecció del President Puigdemont, que encapçalava la llista més votada, i després la dels altres candidats proposats per Junts, fins arribar a l'extrem d'impedir el nomenament de Jordi Turull abans que fos detingut i empresonat pel poder judicial espanyol.</p>
17	<p>La lluita per aquesta hegemonia dins l'espai independentista ha presidit els més de tres anys de legislatura, que va acabar amb les eleccions del 14F (2021) i la victòria d'ERC que, per primera vegada des de la mort del dictador, aconseguia ser la força independentista més votada, encara que per un marge ben estret que confirma l'existència de dos grans blocs electorals dins l'independentisme i reafirma que la lluita per l'hegemonia és estèril, almenys a curt i mitjà termini.</p>
18	<p>Les eleccions del 14F han servit, sobretot, per evidenciar que hi ha diferents línies estratègiques dins del moviment independentista i que els partits que en defensen dues -ERC i Junts per Catalunya- s'entesten en contraposar-les quan, des de l'òptica del moviment, poden resultar complementàries. Hi ha una tercera línia, que abraça sectors de l'independentisme d'arrel anticapitalista -la CUP- que malda per trobar un espai propi de confrontació amb dificultats per gestionar les pròpies contradiccions. Novament, només hi ha una explicació: la incapacitat dels partits polítics independentistes de reconèixer la necessitat de constituir un front unitari d'alliberament nacional i, com a conseqüència, la necessitat de posar en pràctica propostes excepcionals i, com a tals, de curta durada.</p>
19	<p>3. ON SOM</p>

20	El que podem qualificar de primera etapa del Moviment per la independència va culminar l'1-O de 2017, amb la celebració del referèndum d'autodeterminació del poble català. L'etapa posterior, fins les eleccions del 14-F-2021, ha acabat configurant un nou escenari, definit pels següents elements:
21	3.1. La celebració del referèndum de l'1-O no va portar a la instauració efectiva de la República Catalana, per les pròpies mancances i debilitats del conjunt del moviment independentista i per la resposta repressiva de l'Estat espanyol.
22	3.2. El referèndum de l'1-O, malgrat l'actuació policíaca de l'Estat espanyol però també gràcies a aquesta actuació, marca un punt de no retorn, un punt de desconexió, que fa impossible qualsevol altra sortida del conflicte que no sigui la de la instauració d'un Estat propi, almenys per una part molt determinant de la ciutadania de Catalunya.
23	3.3. A partir de l'1-O i, sobretot, de la proclamació de la República Catalana el 27 d'octubre al Parlament de Catalunya, la qüestió central és aconseguir la instauració efectiva de la República Catalana i la seva acceptació i defensa per part de la majoria de la ciutadania catalana.
24	3.4. De la mateixa manera que en analitzar el passat resulta inqüestionable que totes les actuals institucions polítiques catalanes són espanyoles, és imprescindible tenir-ho en compte a l'hora de plantejar les accions de futur.
25	3.5. La constatació definitiva que els partits polítics no són la principal eina del moviment independentista i, sovint, han estat un escull per seguir avançant.
26	3.6. En un context de democràcia formal, el paper dels partits polítics hauria de quedar circumscrit a la gestió de les institucions dins el marc delimitat per la Constitució, amb el doble objectiu de millorar les condicions de vida de la ciutadania, promovent reformes, viables dins el marc autonòmic, que ens acostin al model de país que volem i, com a segon objectiu, tenir-ne el màxim control possible quan arribi el moment de la instauració de la República Catalana. Aquesta gestió hauria d'implicar la no participació en cap mena d'acció repressiva contra les lluites populars vinculades al procés d'emancipació nacional i social.
27	3.7. En el moment de la proclamació de la República Catalana, la via de la presó que va prendre una part dels membres del Govern de la Generalitat i els presidents de les dues principals organitzacions socials va servir per aconseguir quelcom transcendental: fer arribar el procés judicial als organismes judicials internacionals i, alhora, posar en evidència les mancances democràtiques i l'estructura dictatorial de l'Estat espanyol. I això ja s'ha aconseguit.
28	3.8. Els nou presos polítics indultats és molt difícil que puguin trobar un lloc en la nova etapa del procés que s'obre a partir d'ara, però si volen mantenir la seva activitat política han d'explicar clarament què va passar en les etapes prèvies i posteriors a l'1-O i assumir les responsabilitats que se'n derivin.
29	3.9. La via de l'exili que van prendre el ja President de la República, altres membres del seu Govern i altres dirigents polítics independentistes, tenia com a objectiu principal la preservació de les institucions bàsiques de la República acabada de proclamar i continuar la lluita contra l'Estat espanyol. Si bé, això no ho ha aconseguit del tot, l'estratègia jurídicopolítica seguida està sent un gran encert i, actualment, és el principal front d'aquesta lluita.
30	3.10. El Govern de la República a l'exili s'ha fixat tres grans objectius: a) La constatació davant el món que el sistema judicial espanyol no respecta els drets humans, els tractats internacionals ni les lleis europees. b) L'inici de les relacions polítiques, a escala internacional, que permetin crear les condicions necessàries per obtenir els suports imprescindibles en el moment de la instauració efectiva de la República en territori català. c) La construcció de l'estructura institucional bàsica de la República Catalana que permeti fer visibles les polítiques de tot ordre que es podran posar en pràctica sobretot a partir de la instauració efectiva d'aquesta República en territori català.

31	<p>3.11. Durant aquest període, l'Estat espanyol ha patit el nivell de desgast i desprestigi internacional més gran des de l'inici de l'actual etapa eufònicament dita democràtica:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Avui, a escala internacional, és vist com un estat corrupte, amb un sistema judicial molt deficient i una legislació repressora d'arrel franquista que no encaixa en el marc jurídic europeu, i que en comptes de resoldre els seus conflictes territorials només els ha agreujat. b) A escala interna, la divisió política entre els blocs dreta/esquerra és cada cop més profunda i va en augment. c) La monarquia borbònica, a més de la irresponsable conducta delictiva d'una part significativa dels seus membres, ha deixat de banda, sovint, la seva aparent neutralitat i, en conseqüència, és qüestionada cada cop més per àmplies capes de la població espanyola.
32	<p>3.12. El poder dels estats és molt alt en el context de la Unió Europea i, malgrat el descrèdit de l'Estat espanyol, la resta dels grans estats europeus encara li mantenen el seu suport en el conflicte català, almenys formalment, per això res fa pensar que abandoni la via de la repressió judicial, econòmica i policíaca per a combatre el moviment independentista català. Una via iniciada sota el govern del PP i mantinguda sota el govern "més progressista de la Història", si bé amb estratègies polítiques diferents. De la repressió pura i dura s'ha passat a la repressió selectiva i més sibil·lina, però amb el mateix objectiu, encara que des de fora sembla no percebre's amb claredat.</p>
33	<p>3.13. L'estratègia del govern espanyol actual, del PSOE/Podemos, s'està fonamentant en els punts següents:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Utilitza l'indult als presos polítics com a arma propagandística de cara l'exterior, intentant encobrir el règim dictatorial vigent a Espanya i, de cara endins, per intentar dividir i enfrontar internament el moviment independentista. b) La "taula de diàleg" s'està utilitzant amb els mateixos objectius. c) Nega, sempre que li cal, la possibilitat de les relacions bilaterals amb el govern català. d) Manté la repressió judicial, econòmica i policíaca contra el moviment independentista. e) Manté l'estratègia de prometre grans inversions a mitjà o llarg termini, però, a més d'incomplir-les sistemàticament, no cedeix en cap aspecte econòmic que representi cap mena d'inversió a curt termini. f) Manté les polítiques de minorització de la llengua i cultura catalanes, en el seus territoris històrics.
34	<p>3.14. El context internacional ha canviat molt en els darrers anys. La retallada de drets individuals i col·lectius s'ha accelerat en els darrers anys, per diverses causes, i ha crescut el control dels ciutadans per part dels seus mateixos estats i de les grans corporacions financeres i comercials. La guerra a Ucraïna ha posat al descobert el que la guerra comercial i financera ja havia dibuixat, amb la consolidació d'un escenari mundial configurat a partir de tres grans blocs liderats per EUA, Rússia i la Xina, però ara amb un enfrontament bèl·lic de conseqüències i límits imprevisibles.</p>
35	<p>El Full de Ruta del procés d'independència, des del 2011 fins al 2014, definit i impulsat per l'ANC, tenia un objectiu que passava, necessàriament, per la celebració d'un referèndum d'autodeterminació o, si no era possible celebrar-lo, proclamar la República catalana per altres vies reconegudes internacionalment. La via escollida va ser la celebració immediata -després de la Consulta del 9N de 2014- d'unes eleccions autonòmiques, amb caràcter plebiscitari. En una conferència a finals del mateix mes de novembre, el President de la Generalitat, Artur Mas, va activar aquesta via i, una setmana després, el president d'ERC -Oriol Junqueras- la va desactivar en una altra conferència que va posar en evidència l'existència d'una estratègia totalment divergent.</p>
36	<p>Després de les eleccions del 27-S (2015) i l'elecció del President Puigdemont, es va repetir la mateixa estratègia, però creant el marc jurídic propi per a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació amb les condicions necessàries per a ser reconegut internacionalment.</p>
37	<p>Malgrat l'anunci repetit contínuament de l'existència de plans d'actuació per a tots els escenaris previsibles, es consolida la idea que per a bona part dels líders independentistes d'aquell moment, aquest referèndum estava pensat, sobretot, com a mesura de pressió per a forçar la negociació amb l'Estat espanyol i aconseguir la celebració d'un referèndum acordat. Les declaracions</p>

	posteriors dels principals líders d'ERC i Junts així ho indiquen. Independentment de les intencions d'aquests líders, el fet és que l'octubre de 2017 hi havia una amplíssima i sostinguda mobilització al carrer, probablement suficient per fer efectiva la independència si "l'estat major", que dirigia la lluita, hagués entès correctament la situació i actuat en conseqüència.
38	L'actuació de l'Estat espanyol abans, durant i després del referèndum de l'1-O de 2017, i la manca d'una estratègia compartida per tot l'independentisme van impedir la convocatòria immediata d'unes eleccions autonòmiques amb caràcter plebiscitari per seguir portant la iniciativa política en aquest procés d'independència.
39	En la situació creada durant l'octubre de 2017, la proclamació de la República Catalana, el 27-O, va ser percebuda per la ciutadania com un epíleg formal a un procés d'independència impulsat pel poble català i interromput per uns líders polítics incapaços de complir el seu compromís i prendre les decisions necessàries per fer el nou pas endavant que calia. El temps ha demostrat que la presó i l'exili no van ser fruit d'una estratègia col·lectiva pensada per a l'escenari que s'acabava d'obrir. El procés va estar marcat, i ho està encara, per la via cívica, noviolenta i democràtica. Passar de la llei a la llei, sense contemplar cap escenari d'una repressió assumida que podia ser convertida en un potent altaveu, podia tenir un efecte bumerang. La manca d'una estratègia conscient i elaborada de lluita noviolenta, com en altres moviments d'alliberament, explica el desconcert dels líders polítics i socials a l'hora d'afrontar la repressió i el desconcert de la ciutadania per donar el pas més enllà de les posicions dels partits.
40	Des del mateix 1-O, el moviment social independentista no ha parat de fragmentar-se. Això, que en un primer moment podia semblar un pas enrere, fruit de la desorientació generada per decisions polítiques erràtiques i opcions estratègiques absolutament antagòniques, ara també pot ser útil llegir-se com un sistema d'autoorganització i d'autodefensa que configura un escenari molt diferent al de l'etapa 2011-2017, en el que l'ANC i Òmnium eren hegemòniques dins el moviment social.
41	El distanciament entre la ciutadania i els partits polítics no ha parat de créixer des del 27-O, tot i que sense una alternativa viable, la base social de l'independentisme ha demostrat la seva maduresa i la seva força anant a votar per impedir que les institucions catalanes caiguin en mans de formacions d'obediència espanyola.
42	La situació creada a partir de llavors ha anat configurant un escenari radicalment diferent al de la primera etapa, que exigeix una nova manera d'organitzar-se i una estratègia adequada a les noves circumstàncies, necessàriament més complexa i partint de les noves condicions polítiques, socials, econòmiques,...existents i de la constatació de les debilitats i fortaleses del propi moviment independentista i de les de l'Estat espanyol.
43	4. BASES PER ACTUALITZAR L'ESTRATÈGIA
44	En el nou escenari definit en el punt anterior es fa imprescindible actualitzar l'estratègia del moviment independentista i precisar els objectius d'aquesta segona etapa. La visió i missió que emmarquen aquesta nova estratègia són:
45	4.1. Visió
46	La instauració efectiva de la República catalana està més lligada que mai al reconeixement de drets col·lectius fonamentals, de drets històrics i a la reorganització de la governança política en el nostre planeta. És per això que:
47	a) Després de la primera etapa del procés d'independència, amb la celebració del referèndum de l'1-O-2017 i la posterior proclamació de la independència, sense fer-la efectiva, cal definir una nova estratègia que permeti arribar a la instauració efectiva de la República Catalana. L'experiència adquirida en la primera etapa ens ensenya que per aconseguir la creació del nou Estat i el seu reconeixement per part de la comunitat internacional és tant necessari que hi estigui a favor la majoria del poble català com que l'Estat espanyol no pugui impedir-ho.

48	b) En l'actual context internacional, hem de fer que la instauració efectiva de la República catalana sigui vista com un nou Estat que pot ser el model per a la construcció d'un nou ordre mundial, especialment europeu. Obtindrem uns suports o uns altres en la mesura que sapiguem dibuixar-lo i explicar-lo com l'alliberament d'una minoria nacional o d'una nació oprimida que vol construir un projecte de futur inclusiu, amb projecció internacional, per superar una situació injusta i en molts aspectes colonial. És un dels espais on es lliura la lluita universal per defensar i fer avançar la democràcia.
49	c) En aquest mateix context internacional, però també dins del propi país i de cara als pobles i nacions avui sotmeses per l'Estat espanyol, la instauració efectiva de la República Catalana també ha de ser el resultat de la recuperació de l'Estat català que les tropes borbòniques, espanyoles i franceses, van ocupar, sotmetre i desmantellar fa més de 300 anys, després d'esquarterar-ne il·legalment les comarques nordcatalanes uns anys abans.
50	Les tres visions són complementàries, ja que sense un dibuix del nou Estat que aglutini la ciutadania entorn d'un projecte engrescador no serà possible ampliar de forma significativa el suport actual a la creació del nou Estat ni es debilitarà suficientment el règim que sustenta i viu de les nacions i els pobles avui sotmesos per l'Estat espanyol.
51	Per altra banda, i atès que la principal força del moviment és la gent, el Full de ruta ha de ser conegut i assumit per totes les persones que en formin part. Fora d'alguns aspectes concrets, el contingut d'aquest Full de ruta ha de ser públic, malgrat que això representi que sigui conegut pels adversaris. En la mesura que es mantingui la iniciativa i que les propostes i accions siguin democràtiques, noviolentes i assumides majoritàriament per la població, serà pràcticament impossible de frenar-les o contrarestar-les.
52	4.2. Missió
53	La primera etapa del procés d'independència i els cinc anys transcorreguts des del referèndum de l'1-O permeten definir el punt de partida d'aquesta segona etapa amb molta més precisió que en l'inici del procés. Alhora, també es poden identificar clarament els àmbits d'actuació, els principals actors i els seus papers, així com els aliats amb qui es podrà comptar en cada àmbit i també els principals adversaris/enemics.
54	Com en la primera etapa, cal definir les diferents fases per les que s'haurà de passar necessàriament, i per canviar de fase caldrà que es compleixin tots i cadascun dels objectius fixats per la fase anterior. A diferència de la primera fase, en la que la iniciativa va recaure sobretot en una organització, la complexitat de la situació i la repressió que s'exerceix i s'exercirà sobre el moviment independentista, fa necessari que el moviment s'estructuri en diferents fronts de lluita, o de treball, que cadascú actui amb la màxima autonomia possible i s'organitzi de manera que es pugui regenerar ràpidament cada vegada que sigui necessari, ja sigui per l'actuació repressora o per poder fer front a les noves exigències sorgides de l'evolució del treball realitzat.
55	Per tots aquests motius, el moviment s'ha de dotar de mecanismes de coordinació i avaluació constant del treball realitzat pels diferents fronts, però l'òrgan de coordinació no ha de respondre necessàriament ni a una estructura estable ni ha de tenir cares visibles permanents ni, encara menys, dependre de les organitzacions polítiques independentistes. Les cares visibles del moviment han de ser diferents actors, que s'han de limitar a vehicular les informacions de les diferents entitats i organitzacions, complint amb la feina que els correspon i sense entrar en valorar públicament la feina dels altres actors.
56	5. PUNT DE PARTIDA
57	La primera etapa del procés d'independència ha permès que el moviment per la independència fes un salt endavant que només pot aturar-se o retrocedir per errors propis. D'aquella primera etapa se'n desprenen moltes lliçons que, de forma sintètica, es resumeixen en els apartats següents:
58	5.1. Amenaces
59	5.1.1. La voluntat expressa i manifesta de l'Estat espanyol de destruir la nostra identitat com a poble, començant per la llengua i cultura, a més d'utilitzar sense cap mena d'escrúpols tots els mitjans al seu abast per impedir que "España se rompa".

60	5.1.2. La repressió judicial i econòmica de l'Estat espanyol, que està resultant molt eficaç com a instrument de dissuasió.
61	5.1.3. L'immobilisme en la posició política de les institucions europees, que encara pot reforçar-se amb la subordinació de la Unió Europea a l'estratègia dels EUA en la guerra d'Ucraïna que pot incrementar la tendència conservadora a mantenir els estats actuals dins la UE.
62	5.1.4. Les accions de les clavegueres de l'estat, basades en fets reals o generalment inventats.
63	5.1.5. La penetració constant del castellà, i de l'anglès, a través de l'expansió de la comunicació de masses basada en el desenvolupament tecnològic, sobretot de la TV, les xarxes socials, videojocs,...
64	5.2. Oportunitats
65	5.2.1. L'enfrontament polític en l'àmbit estatal i la crisi del règim del 78.
66	5.2.2. La coordinació, a nivell de l'Estat, amb altres forces republicanes.
67	5.2.3. L'impuls d'un discurs de desfeta nacional espanyola tipus "generación del 98".
68	5.2.4. El descrèdit de l'Estat espanyol en l'àmbit internacional.
69	5.2.5. Les esquerdes en el front judicial repressiu, en forma de vots particulars o de sentències de determinades instàncies judicials.
70	5.2.6. Les possibles esclatxes jurídiques per obrir el debat sobre temes bloquejats pel TC (amnistia, autodeterminació, monarquia,...).
71	5.2.7. El rol del Consell de la República, a nivell català i internacional.
72	5.2.8. La probabilitat d'èxit d'iniciatives semblants, com ara la d'Escòcia, que vol tornar a fer el referèndum d'autodeterminació la tardor de 2023.
73	5.2.9. Els canvis necessaris a la UE per fer front a la crisi climàtica, la derivada de la Covid i la derivada de les migracions per causes econòmiques, polítiques i bèl·liques, canvis imprescindibles per garantir la pròpia supervivència de la UE.
74	5.2.10. La situació general, derivada de l'esgotament del sistema i agreujada per la pandèmia, denota una desorientació política i econòmica fonamentalment, que fa que la gent d'arreu vegi que les receptes tradicionals ja no són vàlides per encarar el futur.
75	5.2.11. Els avantatges que comportaria disposar dels recursos econòmics que es generen a Catalunya, cobrint les greus i creixents necessitats socials. Com també poder comptar amb una legislació "ad hoc".
76	5.3. Febleses
77	5.3.1. La manca de sentit d'estat de la política catalana.
78	5.3.2. La poca maduresa política de la classe política independentista, en general.
79	5.3.3. La manca de capacitat d'autocrítica real de les nostres organitzacions.
80	5.3.4. La inconsciència sobre la inevitabilitat del patiment si volem resultats.
81	5.3.5. La manca d'unitat de les forces polítiques independentistes.
82	5.3.6. La manca d'estratègia compartida de les forces polítiques, que ha derivat en l'existència d'estratègies que es plantegen com a clarament contraposades.
83	5.3.7. Les forces polítiques posen per davant els seus interessos partidistes als del país.
84	5.3.8. La possible pèrdua de votants pel cansament i desencís sobre l'evolució del procés i per la desconfiança que generen els partits independentistes.
85	5.3.9. La dificultat i poca traça per saber explicar i fer veure, als ciutadans de Catalunya que encara no són partidaris de la independència, els avantatges socials i econòmics que els representaria disposar dels recursos i instruments legals que comportaria tenir un estat propi.
86	5.3.10. La manca d'influència en les institucions europees.
87	5.3.11. La desconfiança dels partits envers les entitats que no poden tenir controlades.
88	5.3.12. L'alimentació constant de discursos derrotistes des de moltes fonts.
89	5.3.13. La feina a Catalunya i Madrid dels mitjans unionistes.
90	5.3.14. Els interessos de les classes altes catalanes lligades a les estratègies de l'oligarquia espanyola.

91	5.3.15. La limitada força i escassa participació del sindicalisme en el procés independentista.
92	5.3.16. La implantació de l'independentisme molt desigual en el teixit associatiu, especialment en el professional i en l'econòmic.
93	5.3.17. No s'ha sabut aplicar la normalització lingüística en molts àmbits de la vida pública, com ara l'ensenyament secundari i superior o generant uns mitjans públics amb capacitat de competir en el camp de les comunicacions, per posar només dos exemples.
94	5.3.18. La manca de mitjans de comunicació que tinguin accés a la població de parla no catalana.
95	5.3.19. Els ajuts econòmics de la Generalitat a mitjans de comunicació amb seu a Catalunya que col·laboren activament amb l'Estat espanyol a vèncer l'independentisme.
96	5.3.20. La incapacitat per garantir la mínima igualtat de condicions en les conteses electorals a causa del desequilibri en l'accés als mitjans de comunicació, que perjudica especialment les forces independentistes i que és acceptada de forma acrítica pels partits, pels mitjans de comunicació i, sovint, pel mateix moviment independentista.
97	5.3.21. Que dins els Mossos hi hagi espanyolistes anticatalans d'extrema dreta
98	5.4. Fortaleses
99	5.4.1. La força de la gent, que cada cop més se sap l'autèntica protagonista del procés.
100	5.4.2. La consciència de la gent a l'hora de votar, que des de fa 10 anys es manifesta com independentista de forma cada cop més majoritària sobre el nombre de votants, si bé no podem obviar que en les eleccions de 2021 es van perdre 600.000 vots independentistes, no tots explicables per la COVID. Hi ha una part de vot de càstig que pot anar creixent si no es reverteix la situació.
101	5.4.3. L'experiència adquirida durant la primera etapa del procés, que mostra la necessitat de passar de la via pacífica a la de lluita no violenta activa, que no és només accions, sinó estratègia, actituds i campanyes coherents.
102	5.4.4. El coneixement de fins on està disposat a arribar l'Estat espanyol per impedir la nostra independència.
103	5.4.5. L'existència de grups capacitats per a totes les funcions necessàries, que han de tenir la motivació i disposició per assumir la feina i el risc corresponent.
104	5.4.6. Les sentències dels Tribunals superiors de diversos estats de la UE (Bèlgica, Alemanya, Itàlia) i del RU (Escòcia).
105	5.4.7. La multiplicació de les eines de país (Cambres, Intersindical, Universitats Públiques, Entitats culturals, Clubs Esportius...).
106	5.4.8. El posicionament dels tribunals internacionals i de diversos organismes internacionals (ONU, Consell d'Europa,...).
107	5.4.9. L'existència del Consell de la República, que ha de ser el veritable motor de la internacionalització del procés i de la construcció de la República Catalana des de l'exterior.
108	5.4.10. La transversalitat social, econòmica, territorial i ideològica del moviment, que és més àmplia que mai però que ha de saber donar respostes a una part cada cop més gran de la població (exclusos i precaris, ja siguin locals o migrants,...) que viuen el procés com aliè.
109	5.4.11. La implicació massiva de les dones en el procés independentista.
110	5.4.12. La renovació generacional, que comença a produir-se però que cal aprofundir per aconseguir fer un país millor gràcies, sobretot, als qui l'han d'habitar en les properes dècades.
111	6. OBJECTIUS
112	Les condicions indispensables per poder instaurar la República Catalana amb les màximes possibilitats d'èxit, són:
113	6.1. Fer visible, de forma homologable internacionalment, el suport majoritari del poble català a la instauració de la República Catalana.
114	6.2. Enfortir el paper del Consell de la República i augmentar la majoria independentista en les actuals institucions d'autogovern i en els ajuntaments del país.

115	6.3. Debilitar la posició, interna i externa, de l'Estat Espanyol per reduir la seva capacitat de resistència a la instauració de la República Catalana.
116	6.4. Aconseguir els suports internacionals suficients al reconeixement del nou Estat.
117	7. ELS ACTORS
118	Atesa la fragmentació del moviment independentista actual i, sobretot, de les limitacions mostrades pels partits polítics independentistes durant la primera etapa del procés, per aconseguir els objectius del moviment independentista en aquesta segona etapa, el conjunt del moviment ha de dotar-se de dos nous organismes, un a l'interior del país i l'altre a l'exterior, que han de ser els veritables motors d'aquesta segona etapa. El primer ha de servir de marc per definir una estratègia comuna de tots els actors intervinents -els existents en la primera fase i els de nova creació-, amb un òrgan de direcció col·legiada que no tingui cap altra obediència que la deguda a les decisions acordades pels màxims òrgans dels que es doti el moviment. El segon, construït sobre la base de l'actual Consell de la República, també ha de ser un organisme unitari amb una funció institucional i de projecció internacional de la República en construcció. Ha arribat l'hora que el Moviment per la Independència (MxI) prengui forma i sigui capaç d'aglutinar totes les persones i organitzacions que han treballat, i volen seguir fent-ho, per la instauració efectiva de la República catalana.
119	En aquest punt es tracta, per tant, d'identificar els principals actors catalans que, amb les seves fortaleses i febleses, siguin capaços de dinamitzar els diferents projectes que caldrà portar a terme per aconseguir els objectius esmentats en el punt anterior i de definir l'estructura bàsica de l'MxI com a responsable màxim, a l'interior del país, de coordinar els diferents projectes i accions dels diferents fronts d'actuació en els que s'estructurarà la feina a fer per generar les condicions necessàries per poder instaurar la República Catalana proclamada el 27 d'octubre de 2017.
120	7.1. Societat civil, la gent organitzada: La seva riquesa organitzativa és la principal eina del moviment independentista, tant per la seva extraordinària diversitat i fragmentació (que la fa pràcticament indestructible), com per la seva implicació activa en la primera etapa del procés. En aquesta segona etapa, la diversitat i fragmentació del teixit social representen la major fortalesa del moviment, tant per la dificultat d'intervenció destructiva per part dels aparells de l'Estat espanyol com per la facilitat de substituir les peces "afectades" per motius interns o externs. Alhora, però, aquesta diversitat i fragmentació també poden resultar la major debilitat, a causa de la dificultat que representa treballar amb tantes entitats i associacions, sovint amb cultures organitzatives molt diferents. Per això és tant important treballar per projectes, molt ben definits i estructurats. En cada projecte es concretaran els actors que caldrà que intervinguin. No obstant, cal fer esment especial a les associacions i organitzacions següents:
121	a) Associacions, col·lectius i organitzacions polítiques: principalment, l'ANC, els Consells Locals per la República, l'AMI, els CDR i altres de caràcter sectorial o territorial, que prendran major protagonisme en la nova etapa, en la que cal una major especialització i discreció. En la majoria de projectes, l'estructura territorial de l'ANC, dels Consells locals i d'Òmnium constituïran la millor base per al seu desenvolupament. En molts d'aquests projectes, l'estructura sectorial de l'ANC ha de tenir un protagonisme que fins ara no ha pogut tenir.
122	b) Associacions culturals: Òmnium Cultural, Plataforma per la llengua, la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana), l'Ens de l'Associacionisme Cultural i moltes de les federacions que hi estan vinculades, presents arreu del país poden ser peces imprescindibles per tirar endavant alguns dels projectes que més endavant es detallaran i, sobretot, són la porta d'entrada per fer arribar a milers de persones les propostes d'accions derivades de cada projecte, especialment quan facin referència a llengua, cultura o història del país, com també, conjuntament amb les organitzacions polítiques, en tot el que té relació amb la formació i la preparació de cara a futures accions, sobretot, de lluita no violenta.
123	c) Organitzacions econòmiques: la primera etapa del procés ha demostrat que les organitzacions empresarials (Cambres de Comerç, Foment del Treball, Pimec, Cecot,...) i les econòmiques (Cercle d'Economia, ...) o financeres (CaixaBank, Sabadell, ...) són peces fonamentals en els moments decisius. Que actuïn com a eines de país, al costat de la majoria dels seus associats - petites i

	mitjanes empreses i autònoms- o de la majoria dels seus clients catalans o ho facin defensant altres interessos, generalment externs, i que això afecti el desenllaç d'aquesta etapa del procés, només dependrà de la capacitat del moviment per influir en la decisió que prenguin aquestes organitzacions en el moment decisiu. De totes maneres, el progrés del procés en aquesta etapa anirà mostrant les possibilitats de sumar alguna d'aquestes organitzacions o la necessitat d'estructurar alternatives fiables.
124	d) Organitzacions sindicals i professionals: els sindicats i els col·legis professionals són, també, peces fonamentals per vertebrar i transmetre les propostes de transformació del país que comportin millores per als associats a aquestes organitzacions. En aquest sentit, que es vagin decantant cap a posicions republicanes serà, alhora, una mostra del progrés del procés independentista i un suport imprescindible per construir alguns dels projectes previstos en aquest full de ruta.
125	e) Altres entitats i organitzacions (esportives, simbòliques,...): és d'aplicació el contingut i objectius de l'apartat anterior.
126	7.2. Consell de la República: Aquest organisme, creat per iniciativa del President de la Generalitat i els consellers del govern legítim que van optar per la via de l'exili, ha d'actuar com la principal institució política de la República catalana en construcció, que representa la continuïtat de la República catalana proclamada el 27-O de 2017 en el Parlament de Catalunya.
127	Les eleccions a l'Assemblea de Representants del Consell per la República, celebrades el mes d'octubre de 2021, han portat el procés de transformació cap al Consell de la República, amb l'assumpció definitiva del rol previst en aquest Full de ruta. L'aprovació i aplicació d'aquest Full de ruta ha de representar la seva consolidació definitiva com a màxima institució de la República catalana, acceptada i defensada per tot el moviment independentista.
128	a) Després de la configuració definitiva dels seus òrgans interns -Assemblea de Representants, Govern i Presidència-, el pas següent és l'adequació del seu nom a Consell de la República catalana i la construcció de la e-República. Els seus objectius principals són la representació i projecció internacional de la República catalana a l'exili, la construcció de l'estructura institucional de la nova República i elaborar la legislació bàsica que permeti, des del primer moment, fer visible que el nou Estat està veritablement al servei de la seva ciutadania. La principal fortalesa del Consell de la República li ve de la seva ubicació fora de l'Estat espanyol i, sobretot, li ha de venir de la participació multitudinària, activa i constant de la societat civil catalana identificada amb el moviment per la independència. Només així es podrà reduir la gran dificultat que representa la insuficiència d'ingressos econòmics.
129	b) Assemblea de Representants: la constitució d'aquest òrgan ha de representar la posada en marxa definitiva del funcionament de la nova institució. Aquest òrgan ha de ser l'embrió de la definitiva assemblea constituent després de la instauració definitiva de la República catalana.
130	c) Govern del Consell: l'Assemblea de Representants, escollida democràticament entre tots els membres inscrits al cens del Consell per la República, nomena el President del Consell de la República catalana i aprova la composició del Govern proposat pel President.
131	d) President del Consell de la República catalana: És la màxima figura institucional del Govern de la República a l'exili. L'elecció del President Puigdemont ha representat la continuïtat amb el Govern que va proclamar la República, el 27-O- 2017, i la seva desvinculació orgànica del partit on milita és la condició necessària per assegurar la seva condició de President de tots, de President de la República a l'exili.
132	7.3. Organitzacions polítiques: en aquest apartat s'inclouen, únicament, les formacions polítiques que participen en les eleccions (municipals, autonòmiques, espanyoles i europees) que se celebren a Catalunya periòdicament:
133	a) Partits polítics: han estat la baula feble del procés fins ara, tant per ser en la primera línia de "foc" com per la contradicció que els hi representa formar part del sistema polític creat a partir de la Constitució del 78, com pel fet de formar part d'un sistema de representació política basat en la confrontació electoral. Alhora, són uns actors que cal protegir per assegurar que arriben al moment del desenllaç, ja sigui tal com els coneixem ara o amb d'altres formes i estructures. La història de la

	primera etapa del procés ens demostra que no poden ser els actors principals del moviment i que s'han de dedicar a fer la feina que els és específica i actuar com a part del moviment i no com el "tot", i encara menys en els moments decisius. I, sobretot, en cap moment haurien de "liderar" el procés.
134	b) Agrupacions municipals d'electors: cada cop en més municipis han anat apareixent agrupacions d'electors formades, generalment, per a concórrer a les eleccions municipals. En general, són una molt bona base per articular noves fórmules organitzatives, molt més participatives que els partits polítics, que poden fer aportacions molt valuoses per a l'estructuració de la participació política en l'escenari de futur. Hi ha una dinàmica de coordinació de moltes d'aquestes agrupacions que s'ha de tenir molt en compte en aquesta etapa del procés, com ho pot ser la recent aparició de "Municipalistes per la República des de Baix".
135	8. EL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA
136	El moviment independentista, avui, està fragmentat i, en general, desorientat. Tant les organitzacions polítiques com les grans entitats segueixen estratègies molt diferents i, sovint, cauen en confrontacions entre elles que, a més de resultar estèrils, només afavoreixen els adversaris del moviment. No cal una organització nova que substitueixi ningú. El que cal és un Full de ruta compartit i assumit per tothom i una eina de coordinació que assegurï la màxima eficàcia de la feina que pertoqui a cadascú. Alhora, caldrà articular l'execució dels diferents projectes que, sumats, ens portin a aconseguir els objectius compartits. El moviment per la Independència (Mxl) és, per tant, una estructura flexible, sense caps visibles de forma permanent, pensada per definir i executar els diferents projectes que han de generar les condicions necessàries per a instaurar la República Catalana i per mantenir-la fins que obtingui el reconeixement internacional.
137	El Moviment per la independència (Mxl) es reactiva amb la celebració de la 2a. Conferència Nacional per l'Estat propi, que comença amb el debat d'aquest Full de ruta a partir de l'1-O de 2022. L'acte de cloenda d'aquesta Conferència hauria de representar el punt d'inflexió que representi, de forma efectiva, l'inici de la segona etapa del procés d'independència i comportarà tant l'aprovació del Full de ruta definitiu com l'elecció dels membres del Consell Permanent provisional, amb l'únic encàrrec de posar en marxa el moviment i d'impulsar la concreció dels projectes previstos en aquest Full de ruta i de constituir el Consell Permanent definitiu, segons el procediment que es descriurà més endavant.
138	El Moviment per la Independència (Mxl) s'estructura en fronts d'actuació, cadascun amb diferents projectes, amb un equip de dinamitzadors per cada projecte, escollits entre els inscrits per treballar-hi en cadascun. Els equips de dinamització de cada projecte han d'estar integrats per un mínim de 5 i un màxim de 9 persones. Tots els components dels diferents equips dels projectes inclosos en cada front d'actuació formen el grup de coordinació del respectiu front. El grup de coordinació de cada front ha de nomenar tres representants que s'integraran en la Comissió Permanent del Moviment (Mxl), que serà l'òrgan de coordinació general.
139	Serà responsabilitat de la Comissió Permanent de l'Mxl impulsar i coordinar l'estructuració i funcionament del propi moviment i de representar-lo davant les entitats i organitzacions que li donin suport i davant del Consell de la República. El moviment, com a tal, no tindrà relació formal i permanent amb les institucions autonòmiques. La Comissió Permanent serà un òrgan col·legiat i, per tant, no tindrà una presidència visible ni efectiva quan calgui tenir una presència.
140	Per qüestions de seguretat, tots els membres de la Comissió Permanent nomenaran una persona que els substituirà en cas necessari, especialment si els titulars queden impossibilitats de seguir exercint la seva responsabilitat per efectes de la repressió que seguirà exercint l'Estat i que s'intensificarà en la mesura que avanci el procés d'instauració de la República catalana.
141	Durant aquesta segona etapa del procés d'independència, anualment l'Mxl celebrarà almenys una Assemblea General, reservada als inscrits en cadascun dels projectes que s'impulsin des de cada front d'actuació, amb l'objectiu de compartir i valorar els progressos aconseguits tant en cada

	projecte com pel conjunt del Moviment i, quan calgui, per aprovar el canvi de fase segons el que es veurà més endavant.
142	La nova etapa de l'Mxl ha de comportar el suport explícit d'una majoria suficient de les organitzacions socials i polítiques del moviment independentista, dels partits polítics, de l'ANC, d'Òmnium, dels Consells Locals per la República, així com de totes aquelles que desenvolupin activitats encaminades a la consecució dels objectius fixats en aquest Full de Ruta. Aquest suport representarà la implicació efectiva en els diferents fronts d'actuació de cadascuna d'aquestes organitzacions, a través de la inscripció dels seus militants/associats als diferents projectes previstos en aquest Full de ruta.
143	Totes les persones que ho vulguin podran ser membres de l'Mxl, independentment de si ja són membres d'alguna de les organitzacions polítiques o socials que li donin suport. Per ser membre de l'Mxl cal adscriure's a un o més projectes, que es podran organitzar territorialment quan el nombre d'inscrits i les característiques del projecte ho faci convenient.
142 bis	9. FRONTS D'ACTUACIÓ I PROJECTES
144	Els fronts que es proposen són sis: polític, social, internacional, institucional, econòmic, i lingüístic i cultural. S'ha d'incorporar, a més d'una perspectiva ecològica, les de inter-gènere, inter-generacional i inter-cultural en cadascun d'aquests fronts. A continuació, i per cada front, es descriuen els objectius específics per a cadascun dels quatre grans objectius descrits en el capítol 6 d'aquest full de ruta, els projectes que es consideren necessaris per assolir aquests objectius i les organitzacions que, per la seva experiència i trajectòria, poden ser les impulsores de cada projecte. Aquesta relació de projectes pot ser ampliada a proposta del grup coordinador de cada front al Consell Permanent, que ha d'aprovar o rebutjar de forma raonada la incorporació de nous projectes.
145	9.1. Front polític.
146	Els objectius específics d'aquest front són el creixement del suport popular a l'independentisme en les eleccions de qualsevol tipus que se celebrin a Catalunya, la definició de l'estructura bàsica de les noves institucions republicanes i la construcció del marc legal provisional que ha de servir per posar en marxa la República des del moment de la seva instauració sense haver d'adoptar provisionalment la majoria de lleis vigents actualment.
147	9.1.1. Objectiu específic 1: Assegurar i ampliar les victòries en totes les eleccions que se celebrin a Catalunya, en qualsevol dels quatre àmbits (municipal, autonòmic, estatal i europeu), fins al moment en que es decideixi plantejar les eleccions autonòmiques com a plebiscitàries o, si l'autonomia és suprimida o intervinguda, declarar com a plebiscitàries qualsevol de les altres eleccions d'àmbit estatal o europeu. En aquest cas, i per reforçar el seu caràcter plebiscitari, s'hi haurà de concórrer en una única candidatura, de caràcter temporal i amb un únic objectiu: la instauració efectiva de la República catalana en territori català.
148	9.1.2. Objectiu específic 2: Debatre i aprovar, a l'Assemblea de Representants del Consell de la República, les ILP impulsades pel front social i les propostes de llei que han d'anar configurant el marc legal bàsic d'un país de futur, innovador i amb una administració pública veritablement al servei de la seva ciutadania. Amb la finalitat d'anar posant en evidència el sistema autonòmic, quan es consideri convenient i possible, les ILP es tramitaran també al Parlament de Catalunya.
149	9.1.3. Objectiu específic 3: És necessari teixir aliances amb les organitzacions polítiques de les altres nacions sotmeses per l'Estat espanyol per fer front comú en aquells temes que ens afecten a tots i, de forma molt especial, amb aquells amb els qui compartim llengua, cultura i història. Cal bastir, des d'aquestes nacions, un projecte comú dirigit especialment a abolir la monarquia de l'Estat espanyol com instrument de ruptura o desintegració del règim actual, amb el convenciment que els principals valedors del règim actual -PP i PSOE- s'hi oposaran. Del que es tracta, per tant, és de construir el front comú davant les principals forces del sistema com a millor camí per debilitar-lo i posar-lo en crisi.

150	9.1.4. Objectiu específic 4: les relacions internacionals entre estats es basen en els interessos. Detectar els possibles interessos d'altres estats, especialment de les grans potències, és el primer pas per acordar el reconeixement del nou Estat quan s'instauri la República catalana en territori propi i es pugui mantenir i defensar el nou Estat. Cap estat donarà suport a la nostra independència sense treure un profit major que el risc que pugui córrer en fer-ho.
151	9.1.5. Projectes i actors: Els projectes que es consideren necessaris per assolir els objectius fixats 9n aquest front són els següents:
152	9.1.5.1. Projecte 01. Nou paradigma: La construcció de la República Catalana ha de representar la creació d'un nou model d'Estat, concebut al servei de la seva ciutadania i profundament democràtic, i ha de replantejar el nou ordre mundial per resoldre els conflictes internacionals i acabar amb els oligopolis. Es tracta d'un projecte sense una organització/entitat identificada com a impulsora "natural" del projecte i, per tant, s'ha de crear el grup impulsor entre les persones que s'adscriuïn al projecte.
153	9.1.5.2. Projecte 02. Marc institucional i legal bàsic: Dibuixar l'estructura institucional i generar el marc legislatiu bàsic que, amb caràcter provisional, es farà seu el nou Govern i que serveixi per a fer visible el país que volem. Utilització de les ILP, normalment presentades al Consell de la República i, quan calgui, també al Parlament autonòmic, encara que només sigui per demostrar la impossibilitat d'impulsar aquests canvis dins el marc constitucional espanyol. La recollida de signatures necessàries per avalar-les ha de servir per confeccionar el Cens Nacional Català, prèvia acceptació dels signants.
154	9.1.5.3. Projecte 03. Cens nacional català: El nou Estat el construeix la seva ciutadania i la seva adhesió, lliure, representa un compromís amb la comunitat nacional i l'expressió de la voluntat de participar en la creació i definició del nou Estat. La creació del cens nacional català ha de començar en aquesta etapa i la participació/adhesió en els diferents projectes n'és la via natural. El Consell de la República i els seus Consells Locals semblen les organitzacions ideals per a impulsar aquest projecte, que pot resultar cabdal en alguns dels escenaris previsibles en la fase de desenllaç.
155	9.2. Front social.
156	L'objectiu específic principal d'aquest front és promoure i organitzar, des dels postulats de la lluita no violenta, les mobilitzacions populars de tot tipus que siguin necessàries per fer evident l'enfortiment del moviment independentista, per donar resposta a les agressions antidemocràtiques de l'Estat espanyol i per fer arribar les propostes del moviment al conjunt de la ciutadania del país.
157	9.2.1. Els projectes d'aquest front tenen incidència en els quatre objectius que es proposen al Capítol 6 i, en molts casos, hauran d'anar lligats i coordinats amb alguns dels altres projectes previstos en aquest Full de ruta.
158	9.2.2. Projectes i actors: Aquest front s'ha estructurat en quatre tipus de projectes, en funció del tipus de mobilització que es decideixi impulsar en cada moment.
159	9.2.2.1. Projecte 04. Mobilitzacions massives: Tornar a mostrar la força del suport popular al carrer, tant en manifestacions multitudinàries, com en accions espectaculars que tinguin ressò mundial, sempre de caràcter pacífic i festiu. L'actor fonamental en aquest projecte és l'ANC.
160	9.2.2.2. Projecte 05. Mobilització permanent: Fomentar i potenciar campanyes permanents que promoguin la presència en les carreteres i carrers de les nostres viles i ciutats de banderes, escuts, pancartes, lemes, i tot tipus de símbols, tant en espais públics com privats, que facin palesa davant dels públics interiors i de visitants la desconexió de Catalunya i el seu distanciament de l'Estat Espanyol.
161	9.2.2.3. Projecte 06. Mobilitzacions especials: poden ser de tipus molt divers, en funció del seu objectiu i la rapidesa d'execució. En general, han de ser accions molt ben planificades, amb missatges clars i que obtinguin el reconeixement i acceptació de la majoria de la societat, encara que tinguin una execució que pugui pertorbar el normal funcionament de la ciutat, barri o població afectada. L'actor fonamental en aquest projecte també és l'ANC, tot i que en funció de l'objectiu,

	hagi de col·laborar amb alguna entitat o organització directament relacionada amb el tema que motiva l'acció.
162	9.2.2.4. Projecte 07. Grups d'acció territorial: Aquest projecte s'ha d'impulsar a partir de la creació d'un grup especialitzat que per una banda haurà d'elaborar l'estratègia corresponent i dur a terme la formació i preparació en els mètodes de la lluita no violenta i, per l'altra, identificar els punts neuràlgics del país que han de quedar protegits, en qualsevol circumstància, des del mateix moment de la instauració de la República catalana en territori propi.
163	9.2.2.5. Projecte 08. Impuls de les Iniciatives legislatives Populars (ILP): Han de ser l'eina legislativa que permeti transformar en lleis la voluntat popular. El Consell Permanent de l'MxI proposarà el llistat, prioritats i objectius de les ILP. A través d'aquest front, impulsarà la redacció de les propostes a presentar, simultàniament, a l'Assemblea de Representants del Consell de la República i al Parlament de Catalunya. A continuació, recollirà les signatures necessàries per a presentar-les oficialment. Siguin tramitats i aprovats, o no, pel Parlament autonòmic, els projectes seran presentats, debatuts i aprovats per l'Assemblea de Representants del Consell de la República, per ser finalment publicats al Diari Oficial de la República Catalana. L'ANC i els Consells locals per la República, de forma coordinada, haurien de ser els principals actors d'aquest projecte.
164	9.2.2.6. Davant el malestar social per les mancances i el mal funcionament dels serveis públics (salut, ensenyament, infraestructures, etc.) o de diferents serveis socials, cal fer evident i denunciar que és degut, sobretot, a la manca dels recursos econòmics (20.000 milions €, anuals) que l'Estat espanyol ens espolia i que, això, i les lleis que la nostra societat necessita (algunes aprovades pel Parlament de Catalunya i anul·lades pel Tribunal Constitucional) només tenen una possible solució amb la República catalana.
165	9.3. Front institucional.
166	Els dos objectius específics principals d'aquest front són assegurar el manteniment de la governabilitat per part de les forces independentistes en les institucions autonòmiques i municipals i debilitar les estructures del règim del 78 per poder crear una correlació de forces més favorable quan arribi el moment de la instauració de la República catalana.
167	9.3.1. Objectiu específic 1: Assegurar la victòria independentista, amb majoria absoluta, en les eleccions municipals de l'any 2023 -Barcelona és un objectiu irrenunciable-, les estatals del mateix any i, sobretot, les europees de l'any 2024, han de servir per projectar internacionalment la potència d'aquesta segona etapa del procés d'independència.
168	9.3.2. Objectiu específic 2: Aconseguir que la Generalitat sigui vista per la ciutadania catalana com una administració autonòmica caduca i sense capacitat de maniobra per gestionar i resoldre els seus problemes. Malgrat això, l'independentisme ha de treballar per mantenir-se en el govern de la Generalitat i denunciar, quan calgui, els incompliments de l'Estat espanyol dels seus compromisos amb l'administració autonòmica.
169	9.3.3. Objectiu específic 3: La via ja iniciada de la "taula de diàleg" només ha de ser utilitzada per la part catalana com a taula de negociació per a resoldre el conflicte polític entre Catalunya i Espanya. En cap cas pot convertir-se en la taula per resoldre qüestions de funcionament de l'Estat autonòmic, que ja compten amb comissions bilaterals suficients. Contra l'objectiu evident del "Gobierno" de debilitar i dividir el moviment independentista, la part catalana hauria d'estar formada, bàsicament, per persones de fora el Govern de la Generalitat, però representatives de les forces polítiques i socials independentistes. En qualsevol cas, el contingut dels temes tractats o almenys dels defensats per la representació catalana han de ser públics, així com els progressos aconseguits, si és el cas. És la única manera de comptar amb la força suficient per negociar, la força que dona el suport popular. El termini màxim per arribar a acords és el d'aquesta legislatura i, per part de la delegació catalana, només és admissible concloure amb la concessió de l'amnistia general per a tots els independentistes encausats i amb l'acord de celebració del referèndum d'autodeterminació en un termini màxim d'un any. Només amb la celebració d'aquest referèndum es replantejarà i adaptarà aquest Full de ruta.

	Més enllà d'aquesta taula, o precisament per forçar la seva utilitat, el Parlament de Catalunya ha d'instar la reforma de la Constitució per introduir la celebració d'un referèndum sobre la forma d'estat -monarquia o república- i per introduir el dret d'autodeterminació dels pobles que conformen l'Estat espanyol, reconeguts fins ara com a nacionalitats històriques. La iniciativa del Parlament de Catalunya ha de fer-se de forma immediata per poder debatre's en les Corts espanyoles durant l'actual legislatura i pot ser una de les conclusions de les negociacions entre els representants dels governs espanyol i català.
170	9.3.4. Objectiu específic 4: Establir les màximes relacions possibles amb altres estats que, per les seves característiques i/o interessos, puguin estar interessats en la instauració de la República catalana. S'ha de fer des del Govern de la Generalitat, en la mesura que sigui possible, i si no és possible, des del Govern del Consell de la República.
171	9.3.5. Projectes i actors: Els projectes que es consideren necessaris per assolir els objectius fixats en aquest front són els següents:
172	9.3.5.1. Projecte 09. Institucions autonòmiques: L'independentisme ha de tenir un projecte de govern -i, per tant, d'acció legislativa- per a les institucions autonòmiques. Un projecte que ha de contemplar les tres vessants següents: la gestió eficient de les competències existents; la reclamació constant i ben argumentada de la cessió de noves competències i recursos econòmics i, finalment, la denúncia pública dels incompliments de l'Estat en tots els camps. L'acció legislativa ha de complementar la que es pugui fer dins el marc autonòmic amb la de construcció de l'imaginari sobre el país que volem i no ens deixen. En aquest sentit, la tramitació de la proposta de reforma constitucional a instàncies del Parlament i les ILP promogudes des de la societat civil seran una mostra constant del que vol la ciutadania i que l'Estat impedeix a través dels seus òrgans judicials i, quan calgui, també des del Congrés i el Senat. Els actors en aquest projecte són els quatre partits independentistes i les agrupacions independents presents en molts municipis, generalment de caràcter independentista.
173	9.3.5.2. Projecte 10. Acció política a l'Estat espanyol: Més enllà del que es pot fer des de la Generalitat en la línia de denunciar els incompliments de l'Estat espanyol a Catalunya o de deixar en evidència els òrgans judicials anul·lant les iniciatives legislatives del Parlament de Catalunya, les forces polítiques i socials catalanes han de construir aliances sòlides amb altres forces presents en el Congrés i Senat espanyols, contràries al règim del 78, ja sigui per qüestions polítiques, socials, econòmiques o territorials. En aquest sentit, la proposta de reforma constitucional en temes territorials o sobre si monarquia o república, poden ser elements que portin fins el límit el desgast del règim vigent. Els actors en aquest projecte són les forces independentistes amb representació al Congrés i al Senat espanyols.
174	9.3.5.3. Projecte 11. Preparar els nous partits pel futur: cada partit decidirà si és convenient replantejar la pròpia estructura i funcionament, sovint viciada pel sistema electoral espanyol, i preparar-se per a un sistema de representació i de funcionament intern adequat pel nou marc polític i institucional derivat de la instauració de la República catalana. Tot i que els principals actors són els mateixos partits, el projecte pot obrir-se en el marc d'aquest front i desenvolupar-se de forma oberta a tots els inscrits a l'Mxl que vulguin participar-hi.
175	9.4. Front internacional.
176	El principal objectiu específic d'aquest front és aconseguir els suports internacionals suficients al reconeixement del nou estat, després de la instauració de la República catalana i la demostració que les noves institucions polítiques tenen capacitat per garantir el funcionament normal del país, en tots els àmbits i aspectes. El front també es proposa el foment i la creació d'aliances internacionals de grups d'interès públics, privats i de composició mixta, que incloguin entre els seus objectius i estratègies l'existència d'una Catalunya Independent.
177	9.4.1. Objectiu específic 4: Aquest front només té incidència en el quart dels objectius generals d'aquest full de ruta (Capítol 6) i, per les característiques que ha de tenir la feina a fer, només s'ha previst un projecte que integri i coordini totes les accions a realitzar.

178	<p>9.4.1.1: Projecte 12. Relacions Internacionals: Aquest projecte ha de contemplar quatre grans línies d'actuació:</p> <p>a) Continuar i amplificar la feina iniciada pel Diplocat, per les Delegacions de la Generalitat a l'exterior, pels eurodiputats independentistes i pel Consell per la República, amb l'objectiu de posar al descobert les estructures i el funcionament sovint poc democràtic de les institucions polítiques i judicials de l'Estat espanyol i, especialment, de la seva monarquia, anterior i actual.</p> <p>b) La resolució favorable dels casos judicials plantejats davant els tribunals d'altres països de la UE i de les instàncies internacionals ha de ser un element més dins l'estratègia de reconeixement del dret democràtic a instaurar el nou Estat i pot ser-ho més en funció del contingut d'aquestes sentències.</p> <p>c) Projecció internacional de la cultura catalana i de la història d'Europa vista des de la òptica d'un país, com el nostre, que va veure desaparegudes les seves institucions d'autogovern per dret de conquesta.</p> <p>d) Un cop definits els Estats que poden considerar-se com a receptius de les propostes catalanes, ha de ser el Govern del Consell de la República qui, com a Govern de la República a l'exili, arribi a acords que puguin fer-se efectius immediatament després de la instauració de la república catalana en territori propi.</p>
179	9.5. Front lingüístic i cultural.
180	Aquest front planteja recuperar la imatge, interna i externa, de la llengua i cultura catalana com a patrimoni únic de gran valor, la protecció i defensa de les quals només depèn de l'actitud i fermesa de la ciutadania i de la possibilitat d'arbitrar i executar les polítiques adequades per a la seva protecció, estima i ús habitual; disposar d'un sistema de mitjans de comunicació amb consciència nacional i convenciment que han d'emprar el català com a llengua d'ús habitual i, fer difusió exterior de la realitat lingüística i cultural del país.
181	9.5.1. Objectiu específic 1: Revertir la visió, avui massa estesa en diferents nivells i grups d'edat de la ciutadania, que el català i la cultura catalanes en general són poc útils i insignificants en un món globalitzat en el que el més convenient és tenir una llengua i una cultura universals
182	9.5.2. Objectiu específic 2: Posar en marxa del Diari Oficial de la República (DOR.cat) i la publicació regular dels acords presos pel Govern i les lleis provisionals aprovades per l'Assemblea de Representants, ha de ser un objectiu prioritari del Consell de la República i una eina eficient per la normalització de l'ús del català en tots els camps de l'acció legislativa.
183	9.5.3. Objectiu específic 3: Continuar la lluita perquè la llengua catalana sigui reconeguda com a oficial al Parlament Europeu, i el seu ús sigui també reconegut al Congrés i al Senat de l'Estat espanyol. En la mesura que aconseguim frenar la davallada en l'ús del català a Catalunya i a la resta de països de parla catalana, debilitarem l'estratègia de l'Estat espanyol de minoritzar la llengua i la cultura catalanes dins el nostre país.
184	9.5.4. Objectiu específic 4: En els propers anys, des de les institucions nacionals a l'exterior i a l'interior del país, s'ha d'intensificar les accions de promoció i divulgació de la llengua i cultura catalanes.
185	9.5.5. Projectes i actors: en aquest front, els projectes, les accions i els actors que es consideren imprescindibles són els següents:
186	9.5.5.1. Projecte 13. Cultura i llengua: el reconeixement del català com la llengua pròpia del nou Estat, serà una de les primeres conseqüències positives del reconeixement internacional de la República catalana i representarà l'inici de la plena normalització lingüística a Catalunya. Mentrestant, la feina a fer és molta i en diversos fronts. La celebració del 3r Congrés internacional de la llengua catalana pot ser una magnífica palanca per a definir les iniciatives i polítiques a seguir en el camp de la llengua i, per extensió, en el de la cultura.
187	9.5.5.2. Projecte 14. Comunicació: A partir de l'elaboració d'un mapa d'implantació i audiència dels mitjans escrits, audiovisuals i digitals que es puguin considerar que ja formen part del sistema de comunicació integral de visió i caràcter nacional, cal potenciar i, quan calgui, crear els mitjans de comunicació, públics i privats, que ajudin a configurar aquest sistema nacional de comunicació i

	informació. Amb aquest objectiu es treballarà per tal que Catalunya assoleixi la sobirania sobre el seu espai radioelèctric amb la finalitat de poder desplegar polítiques digitals de comunicació pròpies.
188	9.5.5.3. Projecte 15. Projecció exterior: El moviment independentista català ha d'obrir el seu marc d'actuació, anant a explicar, a la societat civil de les diferents nacions que conformen l'Estat espanyol actual, les raons històriques, culturals, lingüístiques, econòmiques, ... que tenim per reclamar la independència com a darrer recurs per establir unes relacions fraternals, entre iguals, amb la resta de pobles de la península i, per extensió, del món. No es tracta tant de ser compresos, que també, com de desvetllar la consciència nacional d'aquests pobles. Una campanya permanent contra el neocentralisme insolidari i jacobí del poder situat a Madrid pot actuar com a crida perquè altres territoris de l'Estat espanyol s'afegeixin a la lluita contra l'actual situació. Paral·lelament, l'institut Ramon Llull i les entitats amb delegacions en altres països, haurien de centrar les seves activitats de projecció exterior en els països que puguin estar més interessats en una Catalunya independent i ens els que ens convingui obtenir el seu suport.
189	9.6. Front econòmic.
190	La sobirania econòmica i energètica representen dos dels pilars bàsics per construir un nou estat adaptat a les exigències del segle XXI i, alhora, són els punts més febles que tenim per poder assegurar la viabilitat de la nova República que estem construint. Només amb unes estructures econòmiques i financeres pròpies i integrades en un sistema europeu estable i, amb la implantació progressiva d'una estructura d'energia renovable pròpia, basada en l'autoconsum i en els parcs eòlics i fotovoltaics; mentrestant, i com a mal menor, la pertinença a una estructura energètica d'àmbit territorial més ampli i estable, tindrem assegurades les condicions mínimes per mantenir la nostra independència política.
191	9.6.1. Objectiu específic 1: La construcció d'un sistema econòmic i financer propi i, alhora, d'un sistema energètic que ens permeti produir el que necessitem, depèn fonamentalment de l'actitud i determinació de la ciutadania, del gran actiu del procés d'independència actual. Però per produir aquest canvi d'actitud calen projectes ben construïts, creïbles i sostenibles en tots els sentits.
192	9.6.2. Objectiu específic 2: La construcció de la majoria dels projectes proposats en aquest front necessiten de la implicació i participació d'una part significativa de la ciutadania però també necessiten d'un marc legislatiu que els doni cobertura i, sobretot, projecció de futur. En la situació actual, aquests projectes han de néixer i desenvolupar-se generalment a l'empara de la legislació europea (i quan puguin, amb la legislació autonòmica vigent) i han de veure que la legislació provisional que aprovi l'Assemblea de Representants i que es faci seva el primer govern de la República ja instaurada en territori català, els permetrà consolidar-se ràpidament.
193	9.6.3. Objectiu específic 3: En la mesura que es vagi produint la desconexió real dels consumidors catalans respecte de les grans empreses amb seu fiscal fora de Catalunya, s'anirà enfortint la pròpia economia i, com a conseqüència, debilitant l'economia espanyola.
194	9.6.4. Objectiu específic 4: la creació d'un sistema financer propi, solvent i amb la capacitat necessària, passa tant per aconseguir la implicació activa d'una part significativa de la societat catalana com de la participació i suport d'entitats financeres existents a altres països europeus o de la resta del món.
195	9.6.5. Projectes i actors: La sobirania econòmica passa, necessàriament, per la creació d'estructures econòmiques que responguin a les necessitats reals de la ciutadania catalana i del seu teixit econòmic, comercial i empresarial. La sobirania energètica del nostre país és possible gràcies a la diversitat de les fonts energètiques naturals disponibles però necessita l'assumpció de les diferents conseqüències (paisatgístiques, econòmiques, ...) que es deriven de la implantació dels diferents centres de producció. Atesa la complexitat del tema i partint de la realitat econòmica i financera del país, aquest objectiu s'estructura en cinc projectes que es retroalimenten i que són:
196	9.6.5.1. Projecte 15. Plataforma catalana d'e-comerç: Ja existeixen diferents projectes en marxa, generalment cooperatius, que un cop hagin entrat en funcionament i contrastats, haurien de servir

	de base per a la unificació en una sola plataforma, basada en els valors de proximitat, sostenibilitat, cooperació, democràcia, transparència i compromís amb el país i la seva llengua.
197	9.6.5.2. Projecte 16. Plataforma de col·laboració empresarial: Igualment que en el projecte anterior, hi ha diferents iniciatives en fase de construcció. Caldrà actuar de la mateixa manera que en el projecte anterior.
198	9.6.5.3. Projecte 16. Sistema financer català: Atesa l'actuació de les principals entitats financeres del país durant la primera etapa del procés d'independència, es fa imprescindible la creació d'un sistema financer propi, amb dos tipus d'entitats: les caixes populars, generalment de caràcter cooperatiu, inserides en un gran grup cooperatiu que serveixi, alhora, de garantia i seguretat, adreçat fonamentalment a cobrir les necessitats individuals/familiars de la ciutadania, dels autònoms, comerços i petits empresaris i un banc industrial i comercial per a cobrir les necessitats del teixit empresarial del país. Ja hi ha algunes iniciatives en marxa però que potser caldrà reorientar i unificar, sobretot quan es busqui suport i capital exterior per guanyar solidesa, confiança i credibilitat dins el sistema financer internacional.
199	9.6.5.4. Projecte 17. Moneda digital catalana: És un projecte també en marxa i que s'anirà implementant progressivament en la plataforma de comerç electrònic fins agafar la consistència i volum necessari per acabar d'introduir-la, des del Consell de la República i prèvia aprovació de l'Assemblea de Representants, com a moneda digital d'àmbit català.
200	9.6.5.5. Projecte 18. Sobirania energètica: A partir del principi bàsic de produir l'energia el més a prop possible d'on serà consumida, i de la forma més econòmica, i de potenciar l'autoproducció sempre que sigui possible, és necessari definir i valorar els diferents tipus de projectes de producció energètica -i d'utilització del sistema d'aprofitament i reutilització de l'aigua- més aptes per a cada part del territori català. La participació de la ciutadania i la presa de consciència dels grans canvis que s'han de produir en aquest camp són indestructibles.
201	10. FASES
202	La primera etapa del procés independentista va estar caracteritzada per la ràpida acumulació de forces, que va modificar radicalment el mapa polític català i va permetre la gran participació de l'1-O, malgrat l'actuació de les forces policiaques espanyoles.
203	L'etapa posterior a l'1-O ha estat caracteritzada per la desunió i enfrontament partidista dins de l'independentisme i, la primera conseqüència ha sigut la manca d'una estratègia comuna. Tot plegat ha causat una gran desorientació entre les bases del moviment.
204	La situació actual, tot i tenir moltes semblances amb la de fa tretze anys, a l'iniciar la primera etapa del procés independentista (crisi econòmica i política, pèrdua de confiança la classe política, ...), a més del molt que hem avançat eixamplant la base independentista, té l'avantatge dels aprenentatges que han suposat les experiències viscudes en la primera etapa, tant pel que fa als encerts, però, sobretot pels errors comesos per uns i altres.
205	Torna a arrelar la idea que només "el poble salva el poble" i que cal tornar a començar a estructurar el moviment de baix a dalt, amb nous plantejaments i formes de lideratge.
206	És necessari tornar a definir un nou Full de ruta, però a partir de la nova situació i amb uns objectius molt més precisos que parteixen d'una premissa que s'ha anat confirmant durant les etapes anteriors: l'alliberament nacional i el social són indestructibles i l'un és causa i efecte de l'altre.
207	Un cop fixats els objectius, el nou Full de ruta ha de marcar les fases del procés a partir de les condicions que s'han de complir per poder passar de fase i només es podrà avançar un cop acomplertes totes les condicions de cada fase, tot i que a mesura que es torni a avançar, el moviment ha d'anar analitzant la situació i, si cal, anirà ajustant les fases i les condicions necessàries per a passar a la fase següent.
208	El procés de debat, aprovació i implementació d'aquest Full de ruta seguirà la seva pròpia dinàmica, de forma independent al ritme que segueixi la "taula de diàleg" impulsada pel Govern de la Generalitat autonòmica. Només en el cas que, com a resultat d'aquesta taula, s'arribi a l'amnistia general per a totes les persones implicades en el procés d'independència del poble català, al rescabament de les sancions econòmiques imposades pels tribunals espanyols durant aquest

	procés i a la celebració del referèndum d'autodeterminació , l'Mxl declararà complerts els seus objectius, i, per tant, passarà directament a la fase constituent.
209	<p>Hi ha sis condicions que són fonamentals en totes les fases en que s'estructura aquest Full de ruta:</p> <p>a) El manteniment i creixement de la majoria parlamentària i, per extensió, el manteniment del Govern de les institucions autonòmiques (Generalitat i majoria d'ajuntaments) per part de les forces polítiques independentistes.</p> <p>b) L'enfortiment de la col·laboració amb les forces independentistes/sobiranistes de les altres nacions sotmeses per l'Estat espanyol amb l'objectiu de debilitar l'Estat monàrquic nascut amb la Constitució de 1978 i, quan calgui i amb el mateix objectiu de debilitar l'Estat monàrquic, donar suport parlamentari puntual i condicionat a les principals forces espanyoles (PSOE i PP).</p> <p>c) El manteniment de la lluita antirepressiva contra els poders polític, judicial i policíac de l'Estat espanyol, tant per defensar i donar tot el suport necessari als repressaliats com per posar en evidència les pràctiques antidemocràtiques d'aquest estat.</p> <p>d) El manteniment de l'acció jurídica davant els organismes judicials internacionals, amb el doble objectiu d'aconseguir un clima favorable a la causa catalana i de desacreditar les accions polítiques i jurídiques empreses per l'Estat espanyol a partir de l'1-O especialment.</p> <p>e) El manteniment de l'acció exterior per part del Consell de la República, i sempre que calgui, per part del Govern de la Generalitat autonòmica, amb l'objectiu d'anar creant les condicions pel reconeixement polític de la República Catalana quan arribi el moment.</p> <p>f) La implantació en els mitjans de comunicació públics, especialment la ràdio i la televisió de la Generalitat, d'una línia editorial fermament catalana, allunyada del partidisme polític, que faci palès el suport majoritari dels catalans a la instauració de la República catalana preservant sempre la veracitat informativa i el seu sentit d'Estat de televisió universal.</p>
210	Les fases previstes a partir d'ara són quatre: reagrupament de forces; eixamplar la base; desenllaç i constituent.
211	La durada de cada fase la determinarà l'assoliment de les condicions necessàries fixades per a cada fase del procés pendent fins aconseguir l'objectiu final. Només l'aparició d'unes circumstàncies extraordinàries que puguin accelerar el procés pot fer que algunes d'aquestes condicions necessàries puguin ser obviades, tot i que l'Mxl haurà de valorar molt acuradament un canvi d'aquestes característiques.
212	Les condicions necessàries que s'han d'assolir, en cada fase, per poder instaurar la República catalana en territori propi, són les següents:
213	10.1. Fase 1. Reagrupament de forces: les línies estratègiques en aquesta fase passen per construir la unitat d'acció independentista en tots els camps, veritablement forta i per construir les estructures i eines necessàries per a les fases posteriors. Al final d'aquesta fase, l'Mxl i el Consell de la República han de ser vistos com els dos grans pilars del projecte d'instauració de la República catalana i la Generalitat ha de quedar reduïda a una simple institució autonòmica de l'Estat espanyol que, malgrat això, caldrà que sigui gestionada per una coalició de les forces independentistes. Els principals objectius d'aquesta fase són:
214	a) Consolidació de l'Mxl, que aplegui totes les persones que vulguin treballar pels objectius d'aquest Full de ruta i que compti amb el suport del màxim nombre possible d'organitzacions polítiques i socials independentistes.
215	b) Celebració de la Conferència Independentista proposada per l'ANC, amb la participació de totes les organitzacions polítiques i socials independentistes, amb l'objectiu d'implicar-se activament en el Full de ruta que s'aprovi en la II Conferència Nacional per l'Estat propi.
216	c) Consolidació del Consell de la República com a única institució pública amb capacitat de representar el poder sorgit després de la proclamació de la República catalana, el 27-O-2017 i com a única institució nacional reconeguda per l'Mxl.
217	d) Preparació, per part de l'Mxl, de les ILP que s'aniran presentant durant la fase següent, amb l'objectiu d'anar visualitzant les estructures de participació i institucionals i les principals polítiques socials, culturals i econòmiques de la República catalana. Entre aquestes ILP, s'ha de començar a

	preparar la referent al sistema electoral català, que pugui ser emprat en la confecció de la candidatura que hauria de cloure la fase de desenllaç, participant en les eleccions plebiscitàries i constituents de la República catalana i representi un nou model de democràcia en la línia de les més avançades d'Europa.
218	e) Posada en marxa i consolidació d'una plataforma de comerç electrònic multisectorial, de proximitat i valors cooperatius, a partir de les diferents iniciatives existents.
219	f) Posada en marxa i consolidació d'una plataforma de col·laboració empresarial, amb l'objectiu d'enfortir el teixit empresarial i comercial català, fer-lo més resilient, dotar-lo de capacitat per a invertir en R+D+I i per impulsar nous projectes empresarials necessaris per poder aplicar, a curt o mitjà termini, una política de km0 en tots els productes i serveis considerats com a bàsics.
220	g) Definir les estructures financeres que permetin la creació i funcionament d'un sistema bancari propi basat en dos tipus d'entitats: xarxa territorial de cooperatives de crèdit, per cobrir les necessitats de les persones físiques, dels autònoms, comerços i de les petites empreses i un banc industrial i comercial per a cobrir les necessitats de les empreses mitjanes del país.
221	h) Definir el funcionament d'una moneda digital catalana, amb la perspectiva que es converteixi en moneda d'ús habitual en les operacions interiors del país, en tots els àmbits, i que es complementi amb l'euro com a moneda per a les transaccions externes. La paritat entre les dues monedes ha de ser de 1:1 i els dos tipus d'entitats abans esmentades han de treballar indistintament amb les dues monedes. Això anirà precedit per campanyes d'informació i formació dirigides a la ciutadania per tal que vegi la creació d'una moneda digital catalana com un instrument valuós per acostar-nos a la independència.
222	10.2. Fase 2. Crear les condicions adequades: l'objectiu estratègic d'aquesta fase és fer créixer el suport polític i social a la instauració efectiva de la República catalana en el propi territori i a nivell internacional, de manera que cada cop més ciutadans i ciutadanes catalanes participin en els projectes impulsats a partir d'aquest Full de ruta i, alhora, creixi el suport electoral a les forces polítiques independentistes. Els principals objectius d'aquesta fase són:
223	a) L'Mxl ha de ser vist i acceptat, per tot l'independentisme, com l'espai de debat i decisió, a l'interior del país, sobre tot allò que afecti el procés d'instauració de la República catalana.
224	b) El Consell de la República ha de tenir un cens ciutadà amb un nombre d'inscrits que es consideri prou representatiu, per la qual cosa al final d'aquesta fase ha d'arribar, com a mínim, al 75% dels vots rebuts pel conjunt de les forces independentistes en les darreres eleccions autonòmiques. Per aconseguir-ho, el Consell de la República ha de fer-se present, permanentment, en la vida política del país, tant per la via de comunicats i valoracions públiques com, sobretot, en la progressiva assumpció del paper d'institució republicana provisional i amb l'aprovació del marc legislatiu bàsic que permetrà iniciar la fase constituent des de plantejaments propis i adaptats a les exigències actuals.
225	c) Promoure la participació ciutadana en el debat i presentació de les ILP que s'hagin preparat en la fase anterior i les noves que sorgeixin gràcies al procés participatiu posat en marxa. Es presentaran a l'Assemblea de Representants del Consell de la República, per ser debatudes, aprovades i publicades al Diari Oficial de la República Catalana (DOR.cat). Quan es consideri convenient, també es presentaran al Parlament de Catalunya amb l'objectiu de ser aplicades o, si són anul·lades pels tribunals espanyols, per deixar en evidència l'Estat espanyol. Durant aquesta fase, i potser en primer lloc, una de les principals ILP que caldrà presentar és la que fa referència al sistema electoral català.
226	d) Afavorir el creixement de la plataforma de comerç electrònic per convertir-la en la plataforma de referència dels productes bàsics i de proximitat per a la gran majoria de ciutadans del país.
227	e) Afavorir el creixement de la plataforma de col·laboració empresarial per convertir-la en la plataforma de referència per a la gran majoria d'empreses, comerços i autònoms del país.
228	f) Posar en marxa una cooperativa de segon grau que doni forma a la xarxa territorial de cooperatives de crèdit i que sigui l'embrió de l'estructura financera de base del país.

229	g) Posar en marxa el banc industrial que respongui a les necessitats financeres de les petites i mitjanes empreses i als autònoms i professionals del país.
230	h) Posar en funcionament la moneda telemàtica catalana, tant des de les empreses que la vulguin adoptar per a les seves operacions -entre empreses del país i com a part o complement de sou dels seus treballadors-, com des del Consell de la República, per començar a aplicar les seves polítiques socials (introducció de la Renda Individual Universal, ajuts a col·lectius concrets, ajuts a estudis d'interès general, promoció de l'emprenedoria i la innovació, etc.).
231	i) Celebrar el Congrés Nacional per la República Catalana, per a mostrar el resultat del treball realitzat en tots els projectes realitzats durant aquesta fase i presentar el marc institucional i el marc legal bàsic de la nova República definida en el procés de participació popular.
232	j) Celebrar el Congrés Internacional per mostrar les conclusions del Congrés Nacional per la República catalana, centrant-lo en les conclusions de caràcter internacional.
233	k) Celebrar eleccions primàries per configurar les candidatures cíviques que es presentaran a les eleccions autonòmiques previstes pel primer trimestre de 2025, però que es podrien avançar si es donen les condicions necessàries previstes.
234	l) Planificar i organitzar la fase de desenllaç, en tots els aspectes i per a tots els escenaris previsibles, especialment el de la il·legalització de la candidatura cívica i la resposta massiva i noviolenta a l'agressió policial i/o militar que, previsiblement, realitzarà l'Estat espanyol en qualsevol moment de la fase de desenllaç.
235	10.3. Fase 3. Desenllaç: quan l'assemblea general de l'Mxl, reunida en la III Conferència Nacional per l'Estat propi, consideri que ja es donen les condicions adequades i, previsiblement, amb les sentències favorables a la causa dels presos i exiliats catalans per part dels tribunals europeus, s'entrarà en la fase de desenllaç per a la instauració efectiva de la República catalana en territori propi. Aquesta fase hauria de començar amb la convocatòria d'eleccions autonòmiques i es desenvoluparà seguint l'esquema bàsic següent:
236	a) La condició necessària i suficient és que es produeixi la victòria de les candidatures cíviques impulsades pel Mxl per presentar-se a les eleccions autonòmiques, amb majoria absoluta de vots i escons.
237	a) El Consell de la República anunciarà públicament, i amb la màxima difusió internacional, que davant la impossibilitat d'arribar a un acord amb l'Estat espanyol per celebrar un referèndum d'autodeterminació, fa efectiva la declaració d'independència del 27 d'octubre de 2017 i, com a conseqüència, activar la instauració de la República catalana en territori català.
238	b) De forma prèvia, s'activaran tots els grups d'acció territorial estructurats durant la fase anterior, amb l'objectiu de posar sota control del Govern de la República catalana tots els punts neuràlgics del país, per assegurar el funcionament del país amb un nou poder i autoritat en tots els aspectes estratègics -comunicacions, energia, telemàtica, moneda, administracions públiques,...-.
239	c) Immediatament després de l'anunci públic de la instauració de la República catalana, tots els grups d'acció territorial executaran el pla previst en el projecte corresponent i començarà el control efectiu del territori.
240	d) El President del Consell de la República entrarà a Catalunya, anirà al Palau de la Generalitat i, des del balcó principal i amb el President en funcions de la Generalitat autonòmica al seu costat, anunciarà la Instauració de la República catalana. Immediatament després, es baixarà la bandera espanyola del seu pal i només quedaran les banderes de Catalunya i la Unió Europea. La bandera espanyola serà plegada i lliurada immediatament a la Delegació del "Gobierno espanyol" a Barcelona.
241	e) El President de la República catalana nomenarà un Govern provisional que es farà càrrec de l'administració del país des d'aquell mateix moment.
242	f) A continuació, el President de la República signarà les ordres de nomenament de tots els alts càrrecs dels diferents departaments que assegurin el perfecte funcionament de l'administració pública catalana des del primer moment i anunciarà l'inici del procés constituent de la nova República, que ha de culminar amb la convocatòria de les primeres eleccions al nou Parlament de

	la República catalana, seguint el sistema electoral previst en la ILP que, en el seu moment, es va tramitar i aprovar per l'Assemblea de Representants del Consell de la República, i en un termini màxim de 90 dies des de la data d'instauració de la República en territori català.
243	g) El Parlament de Catalunya, en la seva primera sessió, anunciarà l'acceptació de la nova legalitat, i constituirà una comissió per a redactar el projecte de "Constitucions Catalanes", a partir de les conclusions aprovades en el Congrés Nacional per la República catalana.
244	h) El Govern provisional de la República gestionarà el reconeixement internacional del nou Estat, començant per fer públic el suport dels estats amb els que, prèviament, s'haurà acordat el seu suport si es demostrava la capacitat d'instaurar la República seguint aquest procediment, fent evident el suport popular a aquesta instauració, el manteniment del control del territori i, com a conseqüència, garantint el funcionament normal del país davant les més que probables agressions de l'adversari.
245	10.4. Fase 4. Constituent: la millor forma de consolidar el nou Estat és encetar la fase constituent immediatament després de la instauració de la República catalana en territori propi. Els passos a seguir seran:
246	1. Celebració, en un termini màxim de nou mesos, d'un referèndum per a l'aprovació de les Constitucions Catalanes. El projecte serà redactat pel Parlament sorgit de les eleccions autonòmiques celebrades amb caràcter plebiscitari i constituent, redactat a partir de les conclusions del "Congrés Nacional per la República catalana" i d'un procés participatiu per a debatre el projecte de Constitucions formulat pel Parlament.
247	2. Formació d'un Govern de concentració nacional que representi clarament la majoria de les persones de nacionalitat catalana.
248	3. Aprovació, per part del Parlament provisional, d'una llei electoral basada en l'aprovada per l'Assemblea de Representants del Consell de la República.
249	4. Convocatòria de les primeres eleccions al Parlament o Assemblea Nacional de la República catalana immediatament després de proclamar els resultats oficials del referèndum sobre les Constitucions Catalanes.
250	5. Donar suport efectiu als moviments independentistes existents a la resta de països de nació catalana, ja sigui per a la incorporació a la nova República, (com seria el cas de la Catalunya del Nord i les comarques de la Franja de Ponent), o si així ho decideixen els seus habitants, per ajudar-los a constituir el seu propi Estat, amb l'objectiu d'establir-hi una relació de tipus confederal.
251	11. METODOLOGIA
252	El principi bàsic sobre el que es fonamenta tot el Full de ruta és que la força del moviment per la independència rau en la gent i, precisament per això, el poder final de decisió l'ha de tenir la gent. Com en la primera etapa, el voluntariat serà fonamental en la construcció i desenvolupament de tots els projectes i, per tant, la condició indispensable per a mantenir la seva màxima implicació possible és la informació precisa sobre les causes i finalitats perseguides per a cada acció que se'ls proposi. Només així les persones voluntàries tindran la capacitat d'interpretació i improvisació necessàries per actuar adequadament.
253	Alhora, les persones voluntàries i, en general, tota l'estructura organitzativa del moviment han de tenir el màxim d'informació i capacitat de participació possible en la presa de decisions per mantenir la plena confiança amb el conjunt del moviment. Quan, per la naturalesa del projecte o de l'acció, això no sigui possible, les persones que hi participin han de rebre, a posteriori, un balanç dels resultats i una justificació de la fórmula operativa emprada.
254	Alguns dels projectes ja estan en fase d'estudi, d'execució o, fins i tot, a punt de ser operatius. Han sorgit de la iniciativa de diferents entitats, organitzacions o persones i, sovint, no tenen la perspectiva de projecte nacional republicà. Per tant, la feina de l'Mxl i del Consell de la República serà aconseguir que prenguin aquesta dimensió i s'adaptin a les directrius del Full de ruta del moviment independentista.
255	Per alguns dels projectes previstos és important tenir en compte els treballs realitzats per projectes realitzats durant la primera etapa del procés d'independència, com ara "El país que volem",

	<p>“Congrés Catalunya i Futur”, “Procés Constituent” i “Debat Constituent”, recollint les seves experiències i propostes, així com les d’altres iniciatives del mateix tipus portades a terme fins ara, per dibuixar de forma oberta i participativa com volem que sigui la Catalunya del futur i per posar en evidència que per a construir-la necessitem un Estat propi en forma de República. Potser la conclusió més important de totes aquestes iniciatives és la necessitat de concentrar esforços i complementar feines que van en la mateixa direcció.</p>
256	<p>La 2a Conferència Nacional per l’Estat propi representa el punt d’arrencada efectiu de l’execució dels projectes previstos en el Full de ruta que s’aprovi en l’Assemblea General que clourà aquesta Conferència. A part de l’aprovació del Full de ruta, s’escollirà un Consell Permanent provisional que posarà en marxa cadascun dels projectes, convocant a tots els inscrits en cada projecte i iniciant el procés d’elecció de les persones integrants de cada equip de dinamització de projecte (entre 5 i 9 persones). Els integrants dels diferents equips de dinamització dels projectes inclosos en cada front d’actuació seran els membres del grup de coordinació del respectiu front. Tres representants de cada grup de coordinació de front integraran el Consell Permanent definitiu.</p>
257	<p>En un termini no superior a tres mesos s’ha de completar el procés de formació del Consell Permanent definitiu i començar la redacció dels diferents projectes seguint el procediment que es deriva de la fitxa de projectes que forma part de l’annex 1 d’aquest Full de ruta.</p>
258	<p>Atesa la importància estratègica de la proposta d’impuls de llista cívica per a les eleccions autonòmiques previstes per a primers de 2025, la primera ILP que es tramitarà serà la que tracti sobre el sistema electoral de la República catalana. Aquesta ILP serà impulsada pel front social a partir de les propostes recollides en el Congrés Catalunya i futur i presentada a l’Assemblea de Representants del Consell de la República per a la seva tramitació, aprovació i publicació.</p>
259	<p>Serà responsabilitat del Consell Permanent marcar les prioritats de desenvolupament i execució dels diferents projectes i coordinar les accions necessàries per assegurar un progrés harmònic en tots els fronts d’actuació.</p>
260	<p>12. ESCENARIS</p>
261	<p>El conjunt del moviment independentista ha de treballar de forma coordinada i amb la unitat estratègica generada per l’assumpció d’aquest Full de ruta per part de tots i cadascun dels actors del moviment. Per tant, el primer escenari a contemplar és el que es dibuixa en aquest Full de ruta. En la situació actual del moviment, sembla raonable pensar que l’horitzó del 2025, amb la celebració de les eleccions autonòmiques com a objectiu, és un termini suficient per arribar a la fase de desenllaç havent complert els objectius de les dues fases anteriors, sobretot si durant aquest any 2022 es formalitza la constitució de l’MxI i les organitzacions més significatives del procés d’independència es comprometen a aplicar les directrius marcades en el Full de ruta que s’aprovi en la 2a Conferència Nacional per l’Estat propi. En qualsevol cas, quan es donin les condicions necessàries -abans, durant o després del 2025- caldrà convocar eleccions autonòmiques per convertir-les en plebiscitàries i iniciar la fase de desenllaç abans descrita.</p>
262	<p>No obstant això, cal preveure cinc escenaris en els que el procés previst pot canviar el ritme o haver d’adaptar-se a la nova situació derivada de fets puntuals d’especial rellevància en aquest procés. Aquests escenaris i les possibles respostes són:</p>
263	<p>12.1. Moció de confiança al President del Govern de la Generalitat: els acords polítics que van donar pas a la constitució de l’actual govern de la Generalitat preveuen la presentació, al Parlament de Catalunya, d’una moció de confiança al President i al seu govern al març de 2023. Més enllà dels motius concrets que poden portar les forces independentistes amb representació parlamentària a mantenir o retirar la confiança, la qüestió principal que haurien de considerar aquestes forces polítiques és la conveniència, o no, de celebrar unes eleccions anticipades i de convertir-les en plebiscitàries, però sobretot, han de valorar si es donen les condicions suficients per instaurar la República catalana de forma efectiva en el cas que els resultats electorals siguin favorables. Per tant, les alternatives a considerar i la decisió a prendre seran:</p>

264	a) Si es donen les condicions suficients: o el President de la Generalitat anuncia que dona la legislatura per acabada o no se supera la moció de confiança pel vot contrari d'alguna de les forces independentistes. En qualsevol cas, s'hauran de convocar eleccions anticipades.
265	b) Si no es donen les condicions suficients: la moció de confiança s'ha de superar, amb un nou acord entre les forces polítiques independentistes, per continuar la legislatura fins al final. No sembla aconsellable provocar unes eleccions anticipades, fora que l'acció de govern hagi estat prou bona com per tenir la seguretat que les forces independentistes mantindrien o superarien la majoria parlamentària actual.
266	La valoració de si es donen, o no, les condicions suficients per a la convocatòria d'eleccions autonòmiques i que aquestes es converteixin en plebiscitàries, les ha de fer de forma conjunta l'Assemblea de Representants del Consell de la República, els diputats i diputades de les tres forces polítiques independentistes representades al Parlament de Catalunya i el Consell Permanent de l'Mxl, ja que l'èxit de la fase posterior a la victòria en aquestes eleccions exigirà el màxim compromís de tots aquests actors.
267	12.2. Tancament dels treballs de la "taula de diàleg": encara que sembla molt difícil que la taula de diàleg es tanqui amb un acord sobre l'amnistia i l'autodeterminació abans d'acabar l'actual legislatura espanyola, la part catalana l'ha d'aprofitar per:
268	a) Prendre la iniciativa, posant damunt la taula propostes que demostrin de manera inequívoca que són els representants de l'Estat els que no tenen la voluntat de trobar un punt d'acord per desencallar la situació entre dues posicions antagòniques. En aquest sentit, la millor proposta, inscriptible en el marc de la Constitució espanyola, seria la de tramitar la reforma de la Constitució per iniciativa del Parlament de Catalunya, en ús de les facultats que li atorga la mateixa Constitució.
269	b) Alternativament, s'ha de contemplar la possibilitat de proposar a la majoria parlamentària que dona suport a l'actual govern de l'Estat que es promogui la celebració d'un referèndum a tot l'Estat sobre la modificació de la Constitució per introduir-hi el dret d'autodeterminació de les diferents "nacionalitats" avui integrades en l'Estat espanyol.
270	c) Posar límit a la durada de la taula dins l'actual legislatura espanyola i, després que la part espanyola rebutgi les propostes plantejades per la part catalana, i no hagi fet cap proposta en el mateix sentit, denunciar a la comunitat internacional la tramposa actitud passiva, hipòcrita i immobiliària de la part espanyola, desemmascarant la seva posició, si manté la línia actual d'utilitzar-la per deixar passar el temps, amb el convenciment que això debilitarà l'independentisme i aguditzarà l'enfrontament entre els tres principals partits independentistes i per fer veure, falsament, davant la comunitat internacional, la voluntat de solucionar el conflicte català de forma acordada.
271	d) Anunciar, a continuació, que l'única via possible per arribar a la independència, és la via unilateral, i davant la impossibilitat de celebrar un referèndum acordat amb l'Estat espanyol, declarar que Catalunya està en disposició d'instaurar la República catalana en territori propi i que ho farà en el moment més convenient pels seus interessos.
272	e) Anunciar que, un cop instaurada la República es donarà inici al procés constituent, que culminarà amb la celebració d'un referèndum per aprovar les Constitucions Catalanes que regiran el nou Estat.
273	En la situació política espanyola actual, tothom sap que les propostes dels apartats a) i b) no seran acceptades per una majoria parlamentària suficient, però en cas que ho fossin, la celebració d'un referèndum així, per a tot l'àmbit de l'Estat, seria una oportunitat magnífica per demostrar la clara voluntat d'una àmplia majoria de la ciutadania de Catalunya a favor d'exercir l'autodeterminació. Seria un magnífic aval per una declaració unilateral si les Corts i el Govern espanyol neguen la possibilitat de celebrar aquest referèndum a Catalunya, i a la resta de nacions avui sotmeses per l'Estat espanyol. Si es realitzés, el vot favorable a Catalunya i en altres nacionalitats històriques representaria un suport popular a l'exercici de l'autodeterminació de cadascun d'aquests territoris i seria un argument més per la declaració unilateral si el resultat general del referèndum fos negatiu.

	En tot cas, sembla bastant probable que el suport a la independència s'incrementaria en una situació així, tant a Catalunya com en alguna de les altres nacions incloses en l'Estat espanyol. Aquest fet ajudaria a debilitar el règim del 78 i a generar unes condicions més favorables per la declaració unilateral d'independència.
274	12.3. Sentència dels tribunals de justícia internacionals: En un termini raonable, i potser més breu que el suficient per a poder construir les condicions necessàries descrites en aquest Full de ruta, s'espera que es vagin produint les sentències judicials dels tribunals europeus i internacionals amb causes obertes relatives al procés d'independència català. El resultat d'aquestes sentències pot portar a tres situacions ben diferents:
275	a) Si clarament i majoritària, són favorables a la causa catalana: aquestes sentències per sí soles, només poden ser un bon complement, o desencadenant, si arriben en un moment on s'hagin pogut crear les condicions necessàries per passar a la fase de desenllaç. En cas contrari, o sigui que arribin abans d'haver creat aquestes condicions favorables, s'ha de saber gestionar molt bé la situació, de manera que aquestes sentències s'aprofitin per declarar que representen el punt d'inflexió jurídic a partir del qual la segona etapa del procés d'independència entra en un nou escenari del que la tornada del President Puigdemont a Catalunya i la instauració de la República catalana en seran el punt culminant.
276	b) Si clarament i majoritària, són desfavorables a la causa catalana: en aquest cas les sentències poden ser un fre, encara que prèviament s'hagin creat les condicions necessàries per passar a la fase de desenllaç. S'haurà d'estudiar molt bé la seva incidència en l'estratègia prevista i, en tot cas, adequar-ne les parts que en puguin quedar afectades, el tempo d'execució de determinats projectes i, si cal, replantejar les aliances internacionals.
277	c) Si són contradictòries i/o confuses: en aquest cas, no ajudaran gens a la resolució pactada del conflicte -ja de per sí difícil- ni a justificar internacionalment una resolució unilateral i, per tant, s'haurà d'estudiar molt bé la seva incidència en l'estratègia prevista i, si cal, modificar-la i potser posposar la fase de desenllaç el temps que sigui necessari, fins que s'hagin generat les condicions necessàries.
278	En qualsevol cas, caldrà haver actuat diplomàticament i propagandísticament, durant la tramitació dels processos judicials i, sobretot, amb les sentències fetes públiques, per generar un estat d'opinió -dins i fora del país- que permeti activar la fase de desenllaç prevista en aquest Full de ruta o, segons el seu contingut, per retardar-la el temps necessari per adequar-ne l'estratègia.
279	12.4. Repressió i violència per part de l'Estat Espanyol: res fa preveure que s'aturi o baixi d'intensitat la repressió judicial i policíaca quan calgui als interessos dels diferents poders de l'Estat espanyol. Més aviat al contrari, tot apunta que aquesta repressió s'incrementarà i prendrà formes diverses (judicial, policíaca, econòmica, reputacional,...) en la mesura i proporció que el moviment independentista vagi prenent força i capacitat per assolir el seu objectiu. En la fase de desenllaç cal preveure la possibilitat de la ocupació militar com a darrera acció per mantenir la unitat territorial, política i econòmica del "Reino de España".
280	L'experiència dels darrers anys ens ensenya que la resposta que s'ha de donar a aquesta repressió passa, necessàriament, per una actitud de fermesa i de noviolència activa acompanyada per un sistema de solidaritat i suport de tot tipus als represaliats.
281	La mateixa experiència també ens ensenya a no repetir errors i preveure les mesures de seguretat i discreció necessàries per a mantenir en funcionament les estructures de les organitzacions independentistes i, de forma molt especial, les del Moviment per la Independència (MxI). La primera mesura consisteix en no duplicar responsabilitats, de manera que els càrrecs institucionals o de les diferents organitzacions polítiques i socials no tinguin responsabilitats en la coordinació de l'MxI a cap nivell. La segona mesura és que tots els membres del Consell Permanent, dels grups de coordinació dels sis fronts d'actuació i dels equips de dinamització dels diferents projectes tinguin designat un

	<p>substituit immediat en cas d'haver de deixar d'exercir la seva responsabilitat per causes alienes a la seva voluntat.</p> <p>En la primera reunió del Consell Permanent es decidirà el sistema de protecció d'aquesta informació i d'accés en cas de verificació.</p>
282	<p>El projecte de creació dels Grups d'acció territorial (GAT) tindran , entre les seves funcions, la resposta a qualsevol acció violenta provinent de l'Estat espanyol, amb mitjans propis de la lluita no violenta.</p>
283	<p>12.5 Manca d'acord dels partits independentistes sobre la candidatura cívica:</p>
284	<p>L'Mxl ha d'estar preparat pel pitjor dels escenaris polítics possible, entre els que hi ha la manca d'acord dels partits independentistes en la fase del desenllaç i, especialment, a l'hora de donar suport a les candidatures cíviques en les eleccions que s'han de convertir en plebiscitàries i constituents. Arribats a aquesta fase, l'Mxl haurà d'haver adquirit la força suficient com per tirar endavant el procés de constitució d'aquestes candidatures i, per tant, formarà la candidatura electoral que tingui aquest objectiu, encara que els partits independentistes -o algun d'ells- vulgui presentar les seves llistes electorals. En aquesta situació, l'objectiu serà aconseguir la victòria i arrossegar el partit o partits que no li hagin donat suport a l'obertura del procés constituent si la suma de vots i escons ho permet.</p>

ANNEX 1.-MODEL DE FITXA DE PROJECTES

ANNEX 2.-Gràfic resum d'aquest Full de Ruta, per facilitar la comprensió global de la proposta.

ANNEX 3.-Impuls d'una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per definir el sistema electoral de la República Catalana